

Chương ba

NAM TỔNG CHỈ SĨ

Tây Bình Phường Bất Dạ Thiên Tửu Lâu.

*Sơn ngoại thanh sơn lâu ngoại lâu.
Tây hồ ca vũ cơ thời hưu,
Noãn phong huân đặc du nhân túy
Trực bả Hàng Châu tác Biện Châu.
Tạm Dịch:
Lầu hồng hồng, non xanh xanh ngắt,
Vẳng Hồ Tây cung nhạc vọng đưa,
Gió hiu hắt mơn đùa ngọn sóng.
Khách ngà ngà trông ngỡ Biện Châu.*

Hàng Châu, vào đời Tống là một nơi đại đô hội. Sau khi Nam Tống chọn làm đế đô liền cải danh là Lâm An, sử sách về Lâm An có nói: Cố đô nhà Tiền Đường là một nơi rất phồn hoa, Tống Cao Tông nam du vẫn thường lưu lại tại nơi đây tạo nên một giai thoại không tiền khoáng hậu. Đông Nam Tây Bắc nhà cửa nối nhau san sát phố xá rất náo nhiệt khiến cho du khách tứ phương không sao thưởng thức hết mọi danh lam thắng cảnh hoặc trà đình tửu quán được nổi danh khắp năm châu ở nơi đây.

Nhưng nơi phồn hoa đô hội nhất phải nói là ở phía Đông Nam "Tây bình phường bất dạ thiên tửu lâu" là một nơi ăn nhậu nổi tiếng nhất tại thành Lâm An này, cho nên không thiếu gì vương tôn công tử cùng những nhà quyền quý cao sang ra vào tấp nập.

Hôm đó vào ngày đầu Xuân, mới giờ Ngọ mà khách đã tới chật ních.

Các thương gia, nhân sĩ và những giang hồ hào khách đi ngang qua đó cũng đều xuống ngựa, lên lầu thưởng thức một phen.

Bỗng có hai kiếm sĩ vội vã bước lên lầu, ngồi xuống một chiếc bàn

phía góc tường, rồi lớn tiếng gọi:

- TỬ bảo, có thức nhắm tốt hãy mau bưng ra đây !

Dứt lời, hai người liền với tay cởi bảo kiếm đeo trên vai treo lên trên vách, rồi mới phủ cát bụi bám vào quần áo, nom thái độ rất kiêu hãnh.

Lúc ấy trên lầu cũng không thiếu gì những nhân vật võ lâm tới đó thưởng Xuân, thấy thái độ ngang tàng của hai kiếm sĩ nọ, họ đều lộ vẻ khó chịu, thì thầm bàn tán với nhau, rồi đưa mắt liếc nhìn hai người nọ, xem chúng là những nhân vật thuộc giới nào?

Ngồi ở phía Đông là hai nhân vật giang hồ, một già một trẻ. Người trẻ tuổi cất tiếng nói:

- Gia gia có nhận được hai gã kia là nhân vật thuộc giới nào, mà thái độ lại ngạo nghễ như vậy?

Vị lão già được gọi là "gia gia" vội đưa mắt ra hiệu, không để cho thiếu niên nói tiếp, rồi khẽ đáp:

- Chớ nên lăm chuyen. Gần đây trong võ lâm vừa xảy ra một biến cố rất lớn. Kim Phạt giáp, Giang Lăng trang, Tương Dương phiêu cuộc, các nơi võ lâm thế gia đó đều bị tiêu hủy. Mới đây Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc cũng lại bị chung số phận. Từ nay về sau, nếu gặp những nhân vật võ lâm lạ mặt, thì người đừng có dây dưa với họ mà mang điều phiền phức.

Chỉ nghe thấy thiếu niên nọ hừ nhạt một tiếng, giọng căm phẫn nói:

- Con thường nghe gia gia nói: Phàm người học võ, gặp chuyện bất bình phải rút đao tương trợ. Kim Phạt giáp các nơi đó đều là danh môn chính phái, mà nay họ đều bị đuổi tận giết tuyệt như thế, mà những người xưa nay vẫn tự xưng hiệp nghĩa đao đều không dám hó hé nửa câu.

Ông già trừng mắt lên, khẽ mắng:

- Câm mồm!

Ông ta vội đưa mắt liếc nhìn hai kiếm sĩ lạ mặt nọ, thấy một người đứng bật dậy, trợn mắt lên như hai ngọn đèn lò nhìn trừng trừng vào mặt thiếu niên đang định bước tới thì người kia bỗng cất tiếng cười khô khan, giơ tay ra ngăn cản khẽ nói:

- Chuyện này hãy tạm gác sang một bên kéo để lỡ mất việc

chính.

Mọi chuyện xảy ra không qua khỏi mắt của vị hòa thượng ngồi ở góc phía Tây. Vị hòa thượng này không phải ai xa lạ mà chính là Huy Châu Hoàng Giác Tự Ngữ Minh Thượng Nhân.

Hôm đó, sau khi kịp thời tới tiếp ứng Kim Phật giáp, Hoàng Diệm Phong Cái liền từ biệt bỏ đi ngay. Ngữ Minh Thượng Nhân cũng cáo biệt Trương Tòng Khê, đi thăm người bạn là Chung Nam cư sĩ.

Khi trở về ông ta nghe tin giang hồ đồn đại rằng Kim Phật giáp đã bị thiêu hủy rồi đến lượt Giang Lăng Tương Dương các nơi vân vân... Ngữ Minh Thượng Nhân niệm A Di Đà Phật nghĩ thầm:

"Các nhân vật bị tàn sát đều là những nhân vật hiệp nghĩa, đã tham dự trận chiến giúp đỡ Kim Phật giáp. Còn Khai Phong Viễn Đường phiêu cuộc Trần tiêu đầu cũng là người có mặt tại đó, không biết tình hình ra sao?"

Không bao lâu sau giang hồ có tin Khai Phong Viễn Đường phiêu cuộc lại bị bọn người bịt mặt giết sạch. Tất cả những phiêu sư cùng bọn gia nhân không một ai sống sót. Sự việc tuy mọi người đều quyết đoán do Tây vực Hỏa Thần giáo gây nên, nhưng Ngữ Minh Thượng Nhân xét thấy Hỏa Thần giáo trong võ lâm danh vọng cùng thực lực rất lớn, nếu muốn vào Trung Nguyên tầm thù thì hà tất phải bịt mặt làm chi?

Nhưng ngoài mối nghi vấn về Hỏa Thần giáo ra thì tuyệt nhiên không còn một yếu tố nào khác để truy ra manh mối được.

Dọc đường Ngữ Minh Thượng Nhân luôn dò la tin tức lo lắng cho sự an nguy của Hoàng Diệm Phong Cái mới chính là người mà Hỏa Thần giáo cần phải giải quyết để rửa mối nhục và bảo tồn uy danh của mình. Tuy Hoàng Diệm Phong Cái võ công đã luyện tới mức siêu phàm nhập hóa nhưng làm sao đề phòng nổi những quỷ kế âm độc hại ngầm của giáo chúng Hỏa Thần giáo. Cứ xem những thủ đoạn đối phó với Kim Phật giáp chủ các người bọn bịt mặt không hề đếm xỉa gì tới những quy củ trên giang hồ cả.

Ngữ Minh Thượng Nhân tới Lâm An lần này mục đích là để thăm dò tin tức của Hoàng Diệm Phong Cái. Vì Lâm An là đất đế đô, kỳ nhân dị sĩ tới lui không ngừng nhất là tin tức trên giang hồ thì lại rất linh thông.

Hôm đó ông ta đi ngang qua Tây Bình Phường thấy Bất Dạ Thiên

Tử lâu vô cùng nhộn nhịp và có nhiều giang hồ hảo hán xuống ngựa giải yên bước lên lầu, Ngữ Minh Thượng Nhân liền cảm thấy động lòng vội theo các người đi lên trên lầu kiếm một cái bàn ở góc phía Tây ngồi xuống gọi tửu bảo đem một bình trà tới rồi chậm rãi nhắm nháp.

Những lời nói vừa rồi của một già một trẻ ông ta đều nghe thấy rõ hết. Sau đó thấy kiếm sĩ nọ xô bàn đứng dậy Thượng Nhân động lòng lo âu cho ông già nọ liền chuẩn bị can thiệp. Nhưng sau đó thấy kiếm sĩ kia kéo người đồng bàn lại không cho phát tác, ông ta mới thở đến phào một cái nghĩ thầm:

"Hai kiếm sĩ này là người thuộc giới nào? Trông họ không có vẻ gì là nhân vật quang minh chính đại".

Thượng Nhân đang định nâng chén trà lên uống, bỗng thấy một vật gì màu trắng nhẹ nhàng bay vào lòng bàn tay mình.

Ngữ Minh Thượng Nhân võ công đã luyện tới mức siêu phàm cảm thấy lòng bàn tay mình hơi nóng, biết ngay sự việc này là do cảm ứng của nội lực ngoài đẩy tới.

Lúc ấy ông ta chưa vội xem trong tay mình là vật gì liền ngừng ngay đầu lên, đưa mắt nhìn ra bốn phía, thấy khách quanh đó vẫn cười cười nói nói như thường, tuyệt nhiên không có gì là khả nghi cả.

Ngữ Minh Thượng Nhân tuy tĩnh tâm định thần mà vẫn không sao phát giác được người vừa ném tấm giấy vào tay mình là ai, liền thất kinh, nghĩ thầm:

"Người này là ai mà thân pháp lại nhanh nhẹn tuyệt luân như vậy thật bình sinh hiếm thấy?"

Ông ta cúi xuống nhìn vào lòng bàn tay mình. Thì ra đó là một cuộn giấy. Ông ta giở ra xem thấy trong đó viết rằng: lão tiên bối xin chú ý tới câu chuyện của hai tên kiếm sĩ này có quan hệ tới đại cuộc của Trung Nguyên chúng ta. Văn bối có việc bận phải đi ngay không thể lại bái kiến tiên bối được".

Hạ khoản không thấy ký tên mà chỉ vẽ sơ sài một lá liễu. Ngữ Minh Thượng Nhân khẽ vỗ trán suy đoán, nhưng rốt cuộc vẫn không sao nghĩ ra được, liền tự hỏi thầm rằng:

"Nhân vật này là ai mà võ công lại luyện tới mức phi phàm như vậy? Còn dấu hiệu này là cái gì?"

Dù sao vẫn có một điểm mà ông ta có thể khẳng định được là

người này ắt hẳn phải thuộc về giới hiệp nghĩa đạo. Ông ta không dám chậm trễ vội vận nội lực, chăm chú lắng nghe hai tên kiếm sĩ nọ bàn bạc với nhau chuyện gì?

Ông ta nghe thấy một tên nói:

- Ăn nhanh lên, mình còn phải lên đường chứ!

Tên kia hỏi lại:

- Đường đi tới Tiêu Dao quan còn xa không?

Chỉ còn vài dặm đường nữa là tới nơi, cách ngoại thành không xa.

- Phó tổng chế phái chúng ta đi lần này có chuyện gì thế?

- Vị ấy phái chúng ta đi lần này là để thi hành kế hoạch dụ chuột vào lu, chắc chắn thể nào cũng sẽ thành công trăm phần trăm.

Tên kia hỏi tiếp:

- Tại sao lại gọi là dụ chuột vào lu?

- Phó tổng chế không có nói cho bạn nghe hay sao?

- Không! Vị ấy chỉ bảo mỗi đi theo người rồi sẽ tùy cơ hành sự thôi.

- Nếu vậy chẳng trách người không biết là phải. Phó tổng chế đã phái sáu kiếm thủ đệ nhị cấp trong doanh tới Tiêu Dao quan càn quét hết bọn đạo sĩ ăn hại ở đó rồi lột đạo trang các tên đó giả dạng thành những đạo sĩ Thống Thiên Hiệu sư gia đã tính chắc tên ăn mày dơ dáy đó khi tới Tiêu Dao quan thể nào cũng bụng đói miệng khát mà nơi đó trước không có tửu điểm, sau không có thôn xóm, y không vào đạo quan xin ăn thì còn biết kiếm đâu ra đồ ăn thức uống nữa? Trong rượu và thức ăn, chúng ta đều tẩm sẵn Mông Hãn dược. Sau khi thuốc đã phát tác, y té lăn ra đất, thì chỉ một đao cũng có thể kết liễu được tính mạng của y một cách dễ dàng. Đó không phải là dụ chuột vào lu thì còn gọi là cái gì nữa?

Tên kia lại hỏi:

- Kế hoạch đã chu toàn như vậy, phó tổng chế còn phái hai anh em chúng ta tới đó làm chi?

- Người không rõ gì hết ư? Tên ăn mày như bản đó rất lợi hại. Chính Vu Điền Hỏa Thần giáo đã bị đánh bại trong tay y mà phải bỏ chạy. Vì thế phó tổng chế sợ rằng thuốc mê không làm cho y ngã nổi cho nên mới phái thêm anh em chúng ta tới để tiếp ứng. Thôi ăn nhanh lên, chúng ta phải đi ngay mới được. Bằng nếu để cho tên ăn

mày đó thoát thân, trách nhiệm nặng nề ấy chúng ta không gánh chịu nổi đâu.

Hai kiếm sĩ nọ tuy ghé tai nhau thì thầm rất khẽ nhưng câu nào cũng đều bị Ngũ Minh Thượng Nhân nghe thấy rõ hết. Ông ta giật mình cả kinh nghĩ thầm:

- Đáng hổ thẹn thật! Nếu vừa rồi ta không được người nọ ngầm thông báo cho hay thì Hoàng Diện Phong Cái lần này không sao thoát khỏi tai ách

Ông ta nóng lòng sốt ruột chỉ muốn rời khỏi nơi đó để đi Tiêu Dao quan xem sao ngay, nhưng vừa rồi hai kiếm sĩ nọ chỉ nói rằng ra khỏi ngoại thành chừng vài dặm nữa tuyệt nhiên không nói rõ phương hướng Đông Tây Nam Bắc gì cả, nếu đi hai đường e lỡ hết đại sự cho nên ông ta cố nén lòng mà ngồi tiếp tục uống trà thản nhiên như cũ.

Không đầy một khắc sau hai kiếm sĩ nọ gọi phổ kỵ tới tính tiến, rồi bước xuống lầu nhắm hướng Đông thẳng tiến.

Ngũ Minh Thượng Nhân liền ngầm ngấm đi theo sau ngay nhưng cũng không dám bám quá gần sợ chúng phát giác được hành tung của mình.

Khi ra tới ngoại thành lúc này hai bên đường đồng ruộng thẳng tắp, xa xa những rặng núi ẩn hiện trùng điệp cảnh sắc thật u tĩnh. Hai kiếm sĩ nọ liền trở thuật phi hành thân pháp vô cùng đẹp mắt khinh công đã luyện tới mức cực kỳ tinh xảo. Ngũ Minh Thượng Nhân thủy chung vẫn duy trì mức khoảng cách như cũ. Khi rẽ qua một eo núi tên kiếm sĩ đi trước liền đưa tay ra chỉ nói với tên đồng bọn rằng:

- Kìa ! Tiêu Dao quan ở phía trước lát đó!

Ngũ Minh Thượng Nhân vội đưa mắt nhìn, liền thấy một ngôi đạo quan ẩn hiện trong rừng, rất lớn rộng qui mô.

Thấy hai kiếm sĩ nọ liền bước thẳng vào trong quan ông ta cũng vội tung mình nhảy lên trên đầu tường, liền nghe thấy phía dưới có giọng cười lạnh lạnh nói:

- Lão già nhơ bẩn kia, có huynh đệ chúng ta ở đây người còn muốn tác oai tác phúc nữa phải không?

Người vừa lên tiếng nói là một trong hai kiếm sĩ nọ. Tên kiếm sĩ thứ hai cũng lớn tiếng quát:

- Tên ăn mày già này đã trúng phải Mông Hãn được sao các người

còn chưa ra tay thiến y đi, còn đứng ngăn người ra ở đó làm chi?

Chỉ nghe thấy giọng nói của mấy tên hoảng sợ đáp:

- Thuộc hạ tội rất đáng chết!

Một tên trong bọn họ run giọng nói tiếp:

- Bẩm chánh phó quản đái, công lực của tên này thật cao siêu ngoài sự tưởng tượng của bọn thuộc hạ. Mong Hãn được chỉ có thể làm giảm bớt công lực của y chứ không thể làm cho y mê hẳn đi được. Vừa rồi anh em thuộc hạ đã động thủ, nhưng suýt tí nữa thì bị y đả thương.

Chỉ nghe thấy "chát chát" hai tiếng, tên vừa nói liền bị xoi luôn hai cái bạt nhĩ. Ngử Minh Thượng Nhân đưa mắt quan sát, thấy Hoàng Diện Phong Cái đang chống cây Đả cầu bồng dựa vào vách tường, hai mắt lim dim, có lẽ đang vận công để đẩy chất mê được ra bên ngoài.

Sáu kiếm thủ đệ nhị giả dạng đạo sĩ đang lom khom lưng cúi đầu đứng cạnh đó chịu tội. Tên kiếm sĩ được xưng là chánh quản đái quát lớn:

- Các người còn đứng ngăn người ra ở đó làm chi! Hãy động thủ đi!

Sáu tên giả dạng đạo sĩ tinh thần phấn chấn, sáu thanh trường kiếm đều vươn thẳng ra chỉ thẳng vào người hoàng Diện Phong Cái.

Lão Khất cái bồng lớn tiếng cười ha hả, nói:

- Khoái thật! Lại có thêm hai tên chánh phó quản đái tới giúp vui.

Tên chánh quản đái lại lớn tiếng quát:

- Giết!

Sáu thanh trường kiếm như sáu giải lụa trắng nhất tề vung ra. Hoàng Diện Phong Cái cũng lớn tiếng quát:

- Giết!

Đả cầu bồng liền cuộn cuộn quét ra. Chỉ nghe thấy những tiếng chát chát nổi lên liên hồi, bốn thanh trường kiếm đã bị đánh bật rời khỏi tay, bay đi mất. Còn hai tên chưa bị rút kiếm đều cảm thấy hổ khẩu tay tê tái, vội lui về phía sau.

Hoàng Diện Phong Cái cũng lão đảo lùi về phía sau hai bước, hiển nhiên công lực của ông ta chưa được khôi phục. Tên phó quản đái

cười ha hả nói:

- Lão ăn mày như bản kia, nếu người biết điều thì mau quăng cây đả cầu bổng đi, lão tử sẽ cho người được chết một cách nhanh nhẩu. Nếu người còn bướng bỉnh, chọc cho lão tử nổi giận, thì người sẽ bị lão tử lột da lóc thịt người cho mà coi!

Hoàng Diện Phong Cái cười sằng sặc nói:

- Cây trúc trượng của lão nhi mỗ vốn là gậy đánh chó, mỗ cần phải đập các người một phen cho thật sưng tay đã chứ!

Phó quản đái sắc mặt bỗng thâm trầm, mắt lộ hung quang. Chỉ nghe đến soạt một tiếng y đã rút thanh trường kiếm đeo sau lưng ra khỏi vỏ.

Mọi người bỗng thấy tinh quang lóe mắt lạnh khí rợn người, thì ra đó là một thanh bảo kiếm. Tên họ hình như vẫn hãi sợ oai phong của Hoàng Diện Phong Cái nên y không dám khinh suất, vội từ từ vận công lực lên toàn thân đồng thời đưa mắt ra hiệu cho sáu tên kiếm thủ cùng xông lại tập kích.

Tên chánh quản đái lúc đó đang đứng khoanh tay ung dung quan sát, theo sự ước định của y Phong Cái công lực đã bị tổn mất gần hết, nay phó quản đái đã ra tay thì còn sợ gì không thành công.

Trong khi y đang đặc ý thì trường kiếm của phó quản đái đã vung lên trông thế thức tấn công rất chậm chạp nhưng kỳ thật kiếm thế đã bao hòa một luồng kinh lực vô thượng.

Khi đầu mũi kiếm còn cách Hoàng Diện Phong Cái chừng hai tấc bỗng như một con linh xà kiếm phong phát ra những tiếng kêu xì xì nhằm ba mươi sáu đại huyết của lão Khất Cái mà lấn át tới.

Sáu tên kiếm thủ đệ nhị cấp cũng vội phân ra trước sau tả hữu ồ ạt tấn công tới. Chỉ thấy bóng đả cầu bổng của Hoàng Diện Phong Cái thấp thoáng nhằm Kỳ Môn huyết của phó quản đái điểm tới. Chiêu thức này của ông ta phát động sau nhưng lại tới trước đoạt ngay lấy tiên cơ.

Phó quản đái giật mình kinh hãi vội nghiêng đầu né tránh, trường kiếm liền biến thế nhanh nhẹn đưa ngang chống đỡ cây trúc trượng của đối phương. Tuy vậy cây đả cầu bổng của Phong Cái cũng nhanh hơn một bước lại nhắm Hoa Cái huyết của đối phương điểm tới.

Tiết thay lúc này chất độc trong mình ông ta đã phát tác cho nên

thế thức của lão ăn mày bỗng chậm hẳn lại, ông ta giặt mình kinh hoàng nghĩ thầm:

- Hồng to rồi. Lần này ch vì ta tham ăn tham uống mà đã trúng phải quỷ kế của bọn giặc này. Mỗ phải tính kế làm sao để thoát khỏi được nơi này mới ổn.

Nghĩ tới đây, Hoàng Diện Phong Cái vội nghiêng mình né tránh thế kiếm của một tên kiếm thủ đệ nhị cấp tới. Đả cầu bỗng lại như một ngôi sao xẹt ra nhằm ngang lưng tên nọ vụt tới. Tên kiếm thủ đó liền bị hất tung lên vừa lúc đầu mũi kiếm của tên phó quản đái điểm tới nơi. Y chỉ còn biết kêu lên một tiếng la thảm khóc tên kiếm thủ nọ liền bị mũi kiếm xuyên thẳng từ trước ngực ra phía sau lưng.

Hoàng Diện Phong Cái cười sằng sặc nói:

- Thật tuyệt diệu. Đó là lễ vật của lão nhi mỗ cống hiến người đây.

Sự biến hóa đột ngột ấy khiến bọn kiếm thủ nọ đều ngẩn người ra.

Tên chánh quản đái vội rút luôn trường kiếm ra quát lớn:

- Lão già nhơ bẩn hãy giương mắt lên coi kiếm của mỗ đây!

Tiếng nói vừa dứt kiếm quang đã tới nơi nhanh nhẹn cực độ. Tên chánh quản đái lúc này đã nhận ra được chất độc được trong người Phong Cái đã bắt đầu phát tác và cũng chính là cơ hội hạ thủ rất đúng lúc, y liền đưa mắt ra hiệu cho các đồng bọn rồi cùng chia nhau tả hữu giáp chiến, thế công dũng mãnh phi thường.

Năm tên kiếm thủ còn lại thấy hai vị chánh phó quản đái đều đã động thủ cũng không dám chậm trễ nhất tề ồ ạt múa binh khí chém tới.

Bảy thanh trường kiếm, thế như thạch phá thiên kinh bao trùm lấy Hoàng Diện Phong Cái.

Hai tên chánh phó quản đái của Đông Doanh này công lực không thua kém gì một chưởng môn nhân, Hoàng Diện Phong Cái lúc bình thời có coi bọn chúng vào đâu. Vì ông ta vốn là một trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ võ công đã luyện tới mức Kim Cương bất hoại, ngay cả Hỏa Thần giáp Ngũ Hành Đội cũng đã bị đánh bại dưới tay ông một cách dễ dàng, huống hồ hai tên chánh phó quản đái này. Nhưng vừa rồi ông ta đã bị trúng phải chất độc Mông Hãn được đặc chế của Đông Doanh, khi chất độc phát tác, không sao có thì giờ vận công đẩy ra, nay lại

động dụng tới chân khí cho nên được tính lại xâm nhập nhanh gấp bội.

Lúc này Hoàng Diện Phong Cái đã cảm thấy đầu nặng mắt hoa, nhưng công lực vốn cao thâm hơn người nên nhất thời ông ta vẫn chưa bị té lăn ra đất.

Đột nhiên, kinh phong đả cầu bỗng rít lên "vèo vèo" Tiếp theo đó là tiếng binh khí va chạm nhau kêu "loảng xoảng", những thanh trường kiếm của bọn nọ đua nhau rời khỏi tay rớt xuống đất. Nhưng hai thanh kiếm của hai tên chánh phó quản đái ở hai bên tả hữu đã như hai con linh xà xuyên thẳng tới.

Hoàng Diện Phong Cái lúc này được tánh đã bốc lên tới đỉnh đầu, hai mắt cảm thấy tối sầm, uể oải, tựa như chỉ muốn đánh ngay một giấc ngủ. Tuy trong óc ông ta suy tính muốn thoát ly khỏi vòng chiến, nhưng hai chân không còn nghe theo sự điều khiển của mình nữa, mềm nhũn không sao cất lên nổi. Ông ta trong bụng liền kêu khổ thầm: Nguy mất rồi, tai nghe thấy kiếm thế xé gió đâm tới mà ông ta không sao còn đủ hơi sức để chống đỡ.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy một tiếng xoảng nổi lên. Tuy thần trí của Phong Cái đã mơ hồ, nhưng ông ta vẫn phân biệt được trường kiếm của đối phương đã bị vật gì ngăn cản, nên cố ngược mắt lên nhìn thấy Ngũ Minh Thượng Nhân đang ngồi xếp bằng tròn trên đầu tường từ hồi nào, tay cầm một chuỗi hạt niệm chú.

Thì ra vừa rồi ông ta đã lấy ra hai hạt, búng trúng hai cây trường kiếm của những tên chánh phó quản đái, cứu thoát tính mạng của Phong Cái.

Bọn kiếm thủ nọ đều giật mình kinh hoàng vội nhảy lùi về phía sau. Hoàng Diện Phong Cái cười sằng sặc nói:

- Kìa bọn chó má các ngươi đã thấy chưa? Cứu binh của lão nhi này đã tới rồi đấy. Nếu muốn lão nhi tha mạng cho hãy mau quỳ xuống khấu đầu lạy bạ lạy mới ổn.

Bị hạt niệm châu búng trúng trường kiếm, tên chánh quản đái cả giận giơ thanh trường kiếm lên chỉ thẳng về phía Ngũ Minh Thượng Nhân mắng chửi:

- Tên trọc kia, ai sai ngươi tới đây phá đám bọn lão tử như vậy?

Ngũ Minh Thượng Nhân chấp tay, cúi đầu, nói:

- A Di Đà Phật! Phàm người nào có huyết tính, không một ai chịu

khoanh tay đứng nhìn hành động ám muội của các vị được. Lão nạp tuy đã nương mình vào chốn cửa Thiền, tứ đại giai không, nhưng càng không thể nào cam tâm nhìn những hành động làm uế cửa Phật như vậy được.

Phó quản đái bông cát tiếng cười hô hố, quát lớn:

- Tên đầu trọc này không muốn sống nữa chắc? Bọn bay đâu, hãy tiến lên giải quyết tên này trước đã.

Hoàng Diện Phong Cái cát tiếng cười hì hì nói:

- Hòa thượng người tới đúng lúc thật! Lão nhi mồ đang buồn ngủ muốn chết đây!

Lúc ấy tên phó quản đái đã lướt tới phía vách tường, trường kiếm xé gió đâm ra. Bỗng nghe thấy "huych" một tiếng, tên phó quản đái đã ngã lăn ra đất. Sự thể xảy ra nhanh khó tả, khiến cho những tay kiếm thủ của Đông Doanh đều kinh ngạc trở mắt lên nhìn, xem tại sao viên phó quản đái bỗng dừng lại té ngã như vậy?

Thì ra vừa rồi tên nọ lại bị hai hạt niệm châu của Ngũ Minh Thượng Nhân bắn trúng đùi, khiến y cảm thấy hạ bộ tê tái, không sao đứng vững mà ngã lăn ra như trên.

Hoàng Diện Phong Cái lại la lớn:

- Đáng tiếc thật! Đáng tiếc thật! Đầu chó có can dự gì đâu, mà sao lại động động xuống đất như thế!

Tên chánh quản đái đưa mắt xem xét tình thế, nhận thấy không ổn liền nghĩ thầm:

"Công lực của tên trọc này hình như cũng không thua kém gì tên ăn mày nhơ bẩn. Nếu mình còn dây dưa ở đây lâu, thể nào tình thế cũng sẽ bất lợi. Hơn nữa, đợi đến khi độc tính trong người tên ăn mày già kia được hóa giải, lúc ấy mình có muốn đào tẩu cũng không còn kịp nữa".

Tuy suy nghĩ như vậy, nhưng chân vẫn không dám di động nửa bước, vì y chợt nghĩ tới điều quy của Miêu Truyền tổng chế rất nghiêm ngặt. "Nếu như tra xét ra được mình chưa chiến đã lui, thể nào cũng sẽ ra tay trừng trị, lúc đó mình có muốn cầu sống cũng không được cầu chết cũng không xong. Còn như ta chống cự mà bị thất bại chẳng nữa, cũng coi như đã hoàn thành được nhiệm vụ. Lúc ta về tổng doanh hình phạt cũng sẽ được châm chế rất nhiều".

Nghĩ đoạn y liền nghiêng răng mím môi, tay nắm chặt thanh

trường kiếm, lớn tiếng quát:

- Bọn bay đâu? Tiến cả lên!

Tên chánh quản đái vừa quát dứt liền phát tay áo ra hiệu, rồi cả bọn cùng xông cả lại tấn công Hoàng Diện Phong Cái tức thì. Trong đầu óc bọn chúng đều có một ý nghĩ:

"Mệnh lệnh của Lưu phó thống chế là chỉ đối phó với Hoàng Diện Phong Cái. Hơn nữa, Phong Cái đang bị chất độc phát tác, rất dễ cho mình hạ thủ".

Lúc ấy Hoàng Diện Phong Cái đang nhân cơ hội đó mà vận công đẩy chất độc ra bên ngoài, bất ngờ bị sáu tên nọ vun kiếm đột ngột xông tới tấn công, khiến ông ta nhất thời cũng phải cuống quýt chân tay. Nhất là tên chánh quản đái võ công không phải tầm thường, lúc này y lại tấn công một cách chí mạng, nên Phong Cái lại lâm vào tình trạng nguy hiểm cực độ.

Ngũ Minh Thượng Nhân niệm một câu "A Di Đà Phật", sáu hạt niệm châu đồng thời bay ra. Lại nghe thấy những tiếng loảng xoảng nổi lên. Trường kiếm của năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp đều bị búng trúng, bắn văng ra ngoài hơn trượng. Còn tên chánh quản đái thì bị chấn động đến hồ khẩu tay tê liệt, vội nhảy ngay về phía sau.

Ngũ Minh Thượng Nhân nhẹ nhàng tung mình nhảy luôn xuống đất, tên chánh quản đái thét lớn:

- Tiến lên vây chặt lấy y.

Mấy tên kiếm thủ nọ vội chạy đi nhặt trường kiếm lên rồi cùng liều mạng xông tới bao vây Ngũ Minh Thượng Nhân vào giữa.

Ngũ Minh Thượng Nhân quay đầu lại cười nói với Hoàng Diện Phong Cái:

- Lão khát cái người cứ yên tâm vận công khử độc đi những vị này cứ để một mình lão nạp đối phó là được rồi!

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói:

- Không ngờ lão nhi này lại có lúc làm phiền tới hòa thượng người như thế. Hay lắm! Mỗ khử độc còn hòa thượng người hãy chặt phăng những thiếc cẳng chó đó đi Nếu người chặt không được hết thì cứ việc kêu mỗ.

Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- Được rồi, người cứ yên tâm khử độc đi. Lão nạp này sẽ phụ trách

công việc đó cho.

Ông ta quay sang tên chánh quản đái nói:

- A Di Đà Phật ! Lão nạp biết chư vị thừa lệnh của Đông Doanh Lưu phó tổng chế mà hành sự, chứ không do chính quý vị tự gây nên việc này. Xưa nay lão nạp vốn tránh xa việc khai sát giới. Cục diện này chúng ta coi như đã giải quyết xong. Các bạn nghĩ sao?

Tên chánh quản đái nghe nói hơi động lòng. Nhưng y bỗng cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tên lừa sói đầu này nói dễ nghe thật! Mệnh lệnh của thống chế chúng ta, dù có đương kim hoàng đế cũng phải phục tùng. Nếu người biết điều thì mau tránh ra nếu không ta không nể mặt Phật.

Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- "A Di Đà Phật! Tuy bề khổ vô bờ, nhưng quay đầu lại sẽ thấy bến ngay. Như vậy, các vị đã nhất định muốn gây nên sát nghiệp phải không"

Bồng Hoàng Diện Phong Cái cất tiếng cười ha hả, nói:

- Hòa thượng người hãy tránh ra ! Lão ăn mày như bản này đã lâu không được nếm mùi vị chân chó rồi. Người còn đứng ý mãi ra ở đó, chẳng lẽ muốn giành ăn với mõ hay sao đấy?

Lúc này sắc mặt của Phong Cái đã thấy hồng hào, tỉnh táo hẳn. Tay xách Đả cầu bồng ông ta tung mình nhảy tới.

Thì ra Phong Cái có cơ hội điều công vận tức, cho nên đã đẩy được hết chất dư độc ra bên ngoài. Ngũ Minh Thượng Nhân thấy Phong Cái đôi mắt đã lấp lánh có thần, mặt liền lộ vẻ hoan hỉ, nói:

- A Di Đà Phật ! Lão Khất Cái đã khôi phục lại được công lực rồi đấy à?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, đáp:

- Xấu hổ quá đi mất! Đây là lần thứ nhất mà lão nhi mõ ném phải mùi vị của bọn chó rná này, khiến thiếu chút nữa lão đã phải về châu thổ rồi. Hòa thượng người mau tránh sang bên đứng coi lão nhi mõ giải quyết bọn chuột nhất này.

Hoàng Diện Phong Cái lúc này sắc mặt đã lộ vẻ tức giận nom rất kinh người, khiến cho năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp thấy vậy cũng phải hoảng sợ thềm, không hện mà cùng thối lui về phía sau mấy bước.

Hoàng Diên Phong Cái lớn tiếng mắng chửi:

- Bọn chó chết các người dám giả dạng làm đạo sĩ, lén đầu độc lão gia, lại luôn mồm gọi lão gia là lão ăn mày già dơ bẩn, không còn coi gia gia này vào đâu cả. Bọn người quả thật to gan lớn mật. Các người so sánh với Hỏa Thần giáo Ngũ Hành Đội ra sao và sáu vị Lạp Ma cao thủ của Lạp Táp như thế nào mà dám vuốt râu hùm như vậy.

Lúc ấy không những năm tên kiếm thủ hoảng sợ đến mặt tái mét, mà ngay tên chánh quản đái cũng cảm thấy mình lạnh toát. Nhưng vốn là một kẻ tài cao gan lớn y vội trấn tĩnh tinh thần, tuy thâm biết rất ít hy vọng thắng nổi đối phương nhưng nếu rút lui sẽ không sao tránh khỏi được cái thết thảm khốc. Y liền nghiêng răng trợn mắt quát lớn:

- Tấn công!

Sáu thanh trường kiếm lại ồ ạt đâm thẳng vào người Hoàng Diên Phong Cái. Phong Cái lúc này không còn nương tay gì cả, mặt đã nổi sát khí, đả cầu bổng vận dụng luôn Cái Bang Chấn Thiên tâm pháp. Chỉ thấy đả cầu bổng phát ra những luồng gió nhẹ cuộn thẳng vào sáu thanh trường kiếm tiếp theo đó là một tiếng quát lên rồi có những luồng kinh phong mang theo âm hưởng như sấm sét nổi lên. Năm tên kiếm thủ đệ nhị cấp công lực non nớt liền bị kinh lực của cây đả cầu bổng cuốn lên như cá mắc câu rồi bị hất văng ra ngoài mấy trượng.

Tên chánh quản đái mũi kiếm vừa chạm vào cây trúc trượng liền biết ngay có điều bất ổn vội vận công lực lên chống cự nhưng y cũng cảm thấy máu huyết trong người đảo lộn, lão đảo lui về phía sau mấy bước.

Lại thấy bóng trúc trượng loáng lên, đả cầu bổng đã nhằm trán y phi tới, thế công này nhanh cực độ y muốn tránh cũng không sao kịp. Trong lúc nguy cấp y vội giơ ngang thanh trường kiếm lên vận toàn lực chống đỡ.

Chỉ nghe thấy bách một tiếng cây trường kiếm vừa va chạm phải luồng cương khí Chấn Thiên tâm pháp liền văng rời khỏi tay bay đi, cây đả cầu bổng không còn gì cản trở tiếp tục nhắm thẳng Thiên Đình huyết tên chánh quản đái phi tới.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu "hự" tên chánh quản đái đầu bị cây đả cầu bổng đập vỡ toang, óc phọt văng tung tóe ngã lộn ra đất.

Ngũ Minh Thượng Nhân miệng niệm "A Di Đà Phật". Trong số

năm tên kiếm thủ nọ, ba tên bị Chấn Thiên tâm pháp chấn dứt tâm mạch đã sớm tắt thở, còn lại hai tên cũng đều bị thương rất nặng, tuy không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng toàn thân lực đều bị Chấn Thiên tâm pháp phá hủy hết.

Ngũ Minh Thượng Nhân cúi đầu xuống nhìn mấy cái thi thể, rồi chấp tay nói:

- Tội nghiệp! Tội nghiệp!

Hoàng Diện Phong Cái vẫn chưa nguôi cơn giận, thấy hai kiếm thủ nọ vẫn còn sống sót, ông ta định xuống tay giải quyết nốt, nhưng Ngũ Minh Thượng Nhân vội giơ tay ra ngăn lại, khuyên bảo:

- Nếu có thể tha thứ cho người thì hãy nên tha thứ! Hai tên này đều đã thọ trọng thương, vậy lão hãy nên nới tay cho chúng.

Hoàng Diện Phong Cái hậm hực nói:

- Không phải lão nhi mỗ tâm địa ác độc, nhưng đổi lại nếu lão nhi lâm vào tình cảnh này, liệu bọn chó má đó có buông tha cho lão nhi mỗ không?

Thượng Nhân thấy Hoàng Diện Phong Cái đã nguôi cơn giận phần nào, ông ta vội móc thuốc cứu thương độc môn của Hoàng Giác Tự ở trong người ra, cho mỗi tên kiếm thủ nọ uống một viên. Giây lát sau đã nghe thấy chúng cất tiếng rên rỉ. Ngũ Minh Thượng Nhân vội đưa hai tay ra đè lên Thiên Xứ huyết của chúng, dùng nội lực trợ giúp chúng khôi phục lại chân nguyên.

Không đầy nửa tuần trà, hai tên nọ đã lai tỉnh. Ngũ Minh Thượng Nhân chậm rãi nói:

- Các người đã uống độc môn cứu thương đơn của lão nạp, chỉ cần nghỉ ngơi khoảng hai tiếng động hồ sau, các người đã hành động lại được như thường.

Hoàng Diện Phong Cái "hừ" nhạt một tiếng, xen lời nói:

- Hai tên chó chết kia, ai đã sai khiến các người tới đây giả dạng đạo sĩ để ám toán gia gia? Còn những đạo sĩ thật trong đạo quan này đâu cả rồi? Nếu các người không mau khai ra thì đừng có trách lão nhi mỗ ác độc.

Hai tên kiếm thủ lúc này đã có vẻ tỉnh táo, nghe Hoàng Diện Phong Cái hỏi như vậy chúng chỉ đưa mắt nhìn nhau, không tên nào dám lên tiếng trả lời.

Phong Cái liền nổi giận quát mắng:

- Lũ chó chết này còn muốn cứng đầu phải không? Lão phải cho mỗi tên một chưởng về châu tổ mới được. Đừng có trách lão nhi mỗ không biết trọng giang hồ nghĩa khí .

Bỗng một tên thở hổn hển nói:

- Nếu lão nhân gia muốn giết thì cứ việc ra tay đi, đừng hỏi lôi thôi nữa làm gì cho uổng công.

Hoàng Diện Phong Cái giận quá quát lớn:

- Được lắm! Nếu bọn người không muốn sống nữa thì gia gia sẽ giúp các người được toại nguyện ngay.

Dứt lời ông ta liền giơ chưởng đánh xuống, Ngũ Minh Thượng Nhân vội đưa tay ngăn cản khuyên rằng:

- Khoan đã! Bọn chúng do ai sai khiến lão nạp đều biết rõ cả rồi. Đừng tra hỏi chúng nữa làm chi. Chúng ta đi thôi!

Hoàng Diện Phong Cái ngạc nhiên, hỏi:

- Tại sao hòa thượng người lại biết rõ được thế ?

Ngũ Minh Thượng Nhân cười đáp:

- Người xuất gia không hề nói dối bao giờ. Lão Khất Cái người cứ theo lão nạp đi, mỗ sẽ lần lượt nói cho hay.

Ông ta quay đầu lại nói với hai tên kiếm thủ nọ:

- Hai vị đều là thần dân của nhà Đại Tống, cần phải có huyết tính cùng khí tiết, sao lại cam tâm để người dị tộc lợi dụng, tàn hại đồng bào của mình như vậy? Lão nạp vốn thể theo đức hiếu sinh của Bồ Tát, lấy từ bi làm tôn chỉ, hy vọng rằng hai vị sẽ sớm chuyển tâm, quay đầu về lẽ chính.

Hai tên kiếm thủ nọ dường như đã ăn năn hối hận, đưa mắt nhìn Thượng Nhân, mặt lộ vẻ cảm kích.

Phong Cái liền thúc giục:

- Hòa thượng đi thôi! Nói nhiều với bọn chó má này nào có ích lợi gì đâu?

Hai người liền rời khỏi Tiêu Dao quan. Đi không lâu thấy ở phía trước mặt có một túp lều con bên trên có dựng chiêu bài bán rượu. Hoàng Diện Phong Cái mắt sáng rực, đưa tay ra chỉ, nói:

- Ủa ! Không ngờ nơi đây cũng có bán rượu. Chúng ta hãy tới đó nghỉ chân đi!

Hai người liền đi vào trong căn lều, kiếm một chiếc bàn ngồi xuống Hoàng Diện Phong Cái vỗ trán:

- Nếu sớm biết nơi đây có rượu thì lão nhi mỗ đâu có trúng phải quỷ kế của bọn khốn kiếp đó. Mỗ không nhờ được hòa thượng người tới kịp thời thì lúc này lão nhi mỗ đã tiêu điều miền cực lạc rồi. Hy hì, vừa rồi hòa thượng người đã biết rõ ai sai khiến bọn chúng tới ám hại mỗ, phải không?"

Một tên điểm tiểu nhị tiến ra, khom lưng cung kính hỏi:

- Hai vị khách quan muốn dùng gì thế?

Hoàng Diện Phong Cái nói:

- Có rượu ngon, thịt gà, thịt vịt gì đem cả ra để bọn ta ăn nhậu.

Ngũ Minh Thượng Nhân vội xua tay, nói:

- Lão nạp không uống rượu không dùng thịt gà gì cả! Có bình trà nóng đem lên đây là đủ rồi.

Không bao lâu sau điểm tiểu nhị đã dọn ra đầy đủ. Ngũ Minh Thượng Nhân nâng chén lên hớp một ngụm trà, sau mới chậm rãi nói:

- Lão nạp nhờ được người chỉ điểm, cho nên mới biết rõ chuyện mà tới Tiêu Dao quan.

Hoàng Diện Phong Cái trở mặt lên hỏi:

- Ai đã chỉ điểm cho hòa thượng người thế? Sao người nọ lại biết được lão nhi này bị bọn chúng âm mưu ám toán?

Ngũ Minh Thượng Nhân đáp:

- Điểm này chính lão nạp cũng chưa được vỡ lẽ. Từ ngày cùng với lão Khất Cái người chia tay nhau ở Kim Phật giáp, sau đó trên giang hồ liền nổi lên những cuộc thảm sát khắp nơi, cho nên lão nạp mới vội đi kiếm người để thông báo tin tức. Hiện tại trên giang hồ đều đồn đại những sự trên là do Hỏa Thần Giáo Ngũ Hành Đội bị đánh bại đã rửa hận phục thù. Những lời đồn đại trên là căn cứ vào sự việc phạm những kẻ nào đã tham gia trận chiến ở Kim Phật giáp đều bị sát hại sạch, ngoại trừ lão nạp với lão Khất Cái người. Nhưng theo sự suy đoán của hòa thượng mỗ thì có lẽ đây là một âm mưu do một tập đoàn thanh thế rất lớn nhúng tay vào, lợi dụng sự việc ở Kim Phật giáp mà ngấm ra tay sát hại nhân vật hiệp nghĩa đạo để giá họa cho Vu Điền Hỏa Thần giáo, khiến Trung Nguyên vô lâm và Hỏa Thần

giáo thanh toán lẫn nhau làm suy yếu lực lượng của giới hiệp nghĩa. Sau đó chúng mới di chuyển mục tiêu, thực hành âm mưu của mình. Theo ý lão nạp, bất luận Hỏa Thần giáo hay là một tập đoàn cực lợi hại nào khác, mục tiêu tối hậu của chúng vẫn là lão Khất Cái người. Vì vậy, lần này lão nạp mới tới đây để tìm người, sợ người trúng phải sự ám hại ngầm của chúng.

Nói tới đây, ông ta cứ đem chuyện xảy ra ở Tây Bình phường "Bất Dạ Thiên" tởu lâu kể lại một lượt cho Hoàng Diện Phong Cái.

Lão Khất Cái bỗng ngơ ngác hỏi lại:

- Đông Doanh đó có phải do Miêu Truyền tổng chế sáng lập không?

Ngữ Minh Thượng Nhân đáp:

- Khi lão nạp tới thăm Chung Nam cư sĩ, đã được y nói cho ngay: người Kim lúc này đã không còn tin dùng tên giặc mãi quốc Lưu Dự nữa nên đã ngầm ban mật lệnh, kiếm một nhân vật có thế lực khác ở Trung Nguyên thay thế. Nếu Truyền tổng chế quả thật đã bị người Kim mua chuộc, chúng ta còn lại nửa mảnh sơn hà của nhà Đại Tống này, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi sự điêu linh.

Hoàng Diện Phong Cái nghe nói liền lộ vẻ không tin, nói:

- Chưa chắc đã như vậy. Miêu Truyền tổng chế tay nắm đại quyền của triều đình, thử hỏi còn có tham vọng nào to tát hơn thế nữa ? Bọn chó má này thể nào cũng là do tên giặc mãi quốc Lưu Dự điều khiển chúng chứ không sai. À, thế còn người dùng thủ pháp "Phi hoa trạch điệp" báo tin cho hòa thượng người biết là ai thế ?

Ngữ Minh Thượng Nhân đáp:

- Chính hòa thượng mõ cũng không biết rõ mặt mũi cùng tên tuổi của y ra sao, mà chỉ thấy bên dưới bức thư có vẽ một lá liễu thôi.

Hoàng Diện Phong Cái vừa nghe nói bên dưới bức thư có vẽ một lá liễu liền giật bắn người, nói:

- Ô ! Đúng là y! Chính tên tiểu tử đó rồi. Hiện giờ hòa thượng người có biết y ở đâu không ?

Ngữ Minh Thượng Nhân đáp:

- Lão nạp làm sao có thể biết được! Chỉ thấy trên giấy có viết một câu "Văn bối có chút việc bận phải đi ngay, không thể tới bái kiến tiên bối được".

Hoàng Diệm Phong Cái vội đưa tay ra chộp lấy vai Ngũ Minh Thượng Nhân hấp tấp nói:

- Đi! Chúng ta phải đi kiếm y ngay mới được! Tên tiểu tử này là một con quỷ rất tinh khôn. Đối phó với bọn gian ngoan xảo quyệt này, nếu không có y thì không xong.

Ngũ Minh Thượng Nhân ngạc nhiên hỏi:

- Người nói tiểu tử nọ tên tuổi là gì?

Hoàng Diệm Phong Cái mặt lộ đầy vẻ cao hứng, cười ha hả, nói:

- Hắn tuy là một thiếu niên trẻ tuổi, nhưng danh phận lại rất lớn. Y họ Liễu tên Tồn Trung. Cứ đi tới Cam Túc, có lẽ sẽ tìm thấy y cũng nên.

Ngũ Minh Thượng Nhân ngạc nhiên nói:

- Thì ra người này tuổi còn trẻ mà danh phận lại lớn lao đến thế. Thảo nào công lực của y lại chẳng mạnh đến như vậy. Theo ý của lão nạp suy đoán, có lẽ tài nghệ của y cũng không kém gì chúng ta.

Hoàng Diệm Phong Cái cười hi hi, nói:

- Lẽ tất nhiên rồi. Nếu võ của y chỉ vào hạng tiểu bối tầm thường thì lão nhi mỗ còn cần gì phải đi tìm kiếm y nữa. Chúng ta phải đi ngay mới được, kéo mất cuộc hành trình.

Ngũ Minh Thượng Nhân nói:

- Không có mục tiêu nhất định thì biết tìm kiếm y ở đâu cho ra ?

Hoàng Diệm Phong Cái nói:

- Cứ đi kiếm khắp nơi, thể nào mà chẳng tìm ra được y.

Dứt lời, ông ta kêu tửu bảo lại tính tiền, rồi hai người rời khỏi cảnh giới Lâm An thẳng tiến. Dọc đường Thượng Nhân và Phong Cái bỗng nghe thấy các người đồn đại: trên giang hồ bỗng xuất hiện một nhân vật trẻ tuổi võ công quái dị khôn lường, không hiểu đã dùng thủ pháp gì, mà chỉ trong nháy mắt đã dọa nạt khiến Thiên Mục Ngũ Quỷ phải hoảng sợ đến xanh mắt, bỏ chạy vắt giò lên cổ. Sau đó, có một bọn võ lâm nhân vật lưng đeo trường kiếm hành tung rất bí mật, xuất hiện. Nhưng bọn này không lâu sau đều bị giết chết một cách rất lạ lùng, lưng tên nào tên nấy đều bị chuồng lực chấn nát nhừ. Sau đó có người phát giác ra được những nhân vật nọ đã bị giết chết dưới tay vị thiếu niên có hành tung phiêu hốt đó.

Sở dĩ Thiên Mục Ngũ Quỷ có thể thoát thân được là vì bọn chúng

cũng chưa đến nỗi phạm phải những trọng tội cùng hung cực ác, nên mới được vị thiếu niên nọ nương tay cho.

Hôm đó Hoàng Diệm Phong Cái cùng Ngũ Minh Thượng Nhân đi tới Độc Tùng quan. Phong Cái bỗng quay sang Thượng Nhân nói:

- Những lời đồn đại dọc đường đó theo ý mõ thì đến chín thành thiếu niên nọ phải là Liễu Tôn Trung rồi. Sở dĩ lần này lão nhi mõ phải tìm cho ra y chỉ là vì đại sự Cái Bang. Một ngày gần đây, hòa thượng người sẽ biết rõ. Hiện giờ chúng ta hãy tạm chia tay nhau ở đây Hòa thượng người hãy tới Thọ Xương chờ đợi mõ. Ngày rằm tháng sáu chúng ta sẽ tái ngộ. Nếu quá kỳ hẹn, không thấy mõ tới, thì vào khoảng Trung Thu sang năm, chúng ta sẽ tái ngộ tại tổng đàn ở Thành Đô.

Ngũ Minh Thượng Nhân khẽ gật đầu, niệm A Di Đà Phật, rồi lớn bước tiến thẳng về phía Thọ Xương.

Hoàng Diệm Phong Cái, sau khi chia tay với Ngũ Minh Thượng Nhân, liền trực chỉ thẳng Độc Tùng quan. Độc Tùng quan là một địa phương rất nghèo nàn, tiêu điều nơi đó thường tụ họp những bọn đầu trộm đuôi cướp tam giáo cửu lưu.

Hoàng Diệm Phong Cái đi tới một ngôi miếu đổ nát. Trước cửa thềm miếu, một tên Cái Bang trung niên gầy gò đôi mắt lim dim dường như đang ngủ gật vậy, bỗng nghe thấy lão Khất Cá lớn tiếng nói:

- Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.

Tám chữ này người ngoài nghe không ai hiểu ất giáp gì cả. Nhưng Phong Cái vừa thốt ra xong, tên đệ tử Cái Bang nọ đã giật mình kinh hoảng, trở mắt lên nhìn. Thấy trước mặt là một lão Khất cái mặt vàng khè, đầu tóc rối bù, y không sao nhận ra được là ai, liền ngơ ngác lên tiếng hỏi:

- Vừa rồi ai mới thốt lên khẩu hiệu đó thế?

Hoàng Diệm Phong Cái đáp:

- Chính mõ đấy. Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoang.

Tên ăn mày nọ vội hỏi lại:

- Ngài là nhân vật thuộc đẳng cấp mấy túi?

Hoàng Diệm Phong Cái giơ cao cây đũa cầu bỗng lên đáp:

- Người cứ coi đây thì sẽ rõ.

Tên ăn mày nọ bèn chăm chú nhìn thấy trên cây có khắc liên tiếp chín cái vòng nho nhỏ. Bên dưới có chạm thêm một hàng chữ vàng lấp lánh. Tên nọ vừa xem xong giật mình kinh hoảng vội quì sụp ngay xuống dập đầu nói:

- Đệ tử thuộc chữ Vũ xin ra mắt tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái đưa tay áo khẽ phát một cái liên có một luồng nhu kinh đỡ tên hán tử nọ ngồi dậy rồi nghiêm giọng nói:

- Nơi đây không tiện hành lễ. Phân đàn được thiết lập ở đâu?

Tên Cái Bang đệ tử nọ liên cung kính đáp:

- Bẩm tổ sư gia ngay tại trong miếu đường.

Hoàng Diện Phong Cái liền theo tên nọ tiến thẳng vào bên trong thấy đó là một gian tự đường hoang phế đã tàn hương lạnh khói, mạng nhện trắng khắp nơi.

Tên Cái Bang nọ vội khom mình thưa:

- Khỏi bẩm tổ sư gia thỉnh người vào trong sảnh đường.

Hai người liền xuyên qua từ đường nọ thấy bên trong là một căn phòng rộng rãi sạch sẽ. Tên Cái Bang nọ cung kính mời Phong Cái an tọa còn mình thì đứng hầu một bên. Phong Cái hỏi:

- Nơi đây ai là phân đàn chủ?

Tên ăn mày nọ đáp:

- Là sư thúc vai vế chữ Hoàng.

Hoàng Diện Phong Cái liền sai bảo:

- Người mau đi kiếm y tới đây gặp ta.

Tên nọ lớn tiếng dạ rồi vội vã đi ngay. Không bao lâu sau một nhân vật Cái Bang tuổi trạc ngũ tuần lật đật đẩy bọn đệ tử tới nơi, vừa trông thấy Hoàng Diện Phong Cái, y vội vã cúi mình làm lễ nói:

- Đệ tử thuộc chừ Hoàng là Triệu Như Cơ xin cung kính bái kiến tổ sư gia.

Bọn đệ tử Cái Bang vội quì rạp xuống miệng đồng thanh xưng hô:

- Tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái nghiêm nghị nói:

- Thôi mau đứng cả dậy, bất tất phải hành đại lễ thôi làm gì!

Ông ta quay sang Triệu Như Cơ hỏi:

- Người đã tham kiến tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung chưa?

Triệu Như Cơ vội đáp:

- Đệ tử đã tiếp nhận được lệnh của bang chủ do chim bồ câu đem tới bảo rằng Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ đã xuống miền Nam nên đệ tử chưa được kiến diện vị ấy.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi tiếp:

- Nếu vậy người vẫn chưa biết y là ai phải không?

Triệu Như Cơ đáp:

- Thưa đúng như vậy, đệ tử vô duyên nên chưa được may mắn gặp gỡ tiểu sư tổ gia.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

- Điều này cũng không có gì đáng trách cả, y không tới phân đàn thì làm sao người biết y là ai được, lúc này nơi đây động tịnh ra sao?

Triệu Như Cơ đáp:

- Từ hồi bang chủ xuống lệnh bảo Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ sắp giá lâm miền Nam này, Cái Bang đệ tử phải lưu tâm nghênh giá nhưng mãi tới hôm nay vẫn chưa thấy đại giá của tiểu sư tổ, thuộc hạ rất nóng lòng đã phái đệ tử đi khắp nơi để dò xét hành tung của vị ấy.

Y vừa dứt lời bỗng thấy có hai đệ tử Cái Bang hốt hơ hốt hải từ bên ngoài chạy vào đi tới trước mặt Triệu Như Cơ khom mình hành lễ. Như Cơ vội đưa mắt ra hiệu cho bọn chúng rồi quát bảo:

- Vị này là tổ sư gia của chúng ta vai vế chữ Địa các người mau lại bái kiến đi!

Hai người nọ giật mình kinh hoảng vội quỳ mốp xuống hành lễ, đồng thanh nói:

- Đệ tử chữ Vũ Tiểu Cái Nhị và Tiểu Cái Tam ra mắt tổ sư gia.

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả nói:

- Mau đứng lên đi, bất tất phải hành đại lễ làm chi! Lão nhi mỗ không ưa tập quán hủ lậu đó.

Triệu Như Cơ cung kính nói:

- Khỏi bảm tổ sư gia hai tên đệ tử này đã được phái đi Thanh Sơn dò thám trở về đây.

Y quay đầu lại hỏi:

- Thanh Sơn Cơ Thái Bạch Lâu vừa xảy ra chuyện gì thế?

Tiểu Cái Nhị đáp:

- Thái Bạch Lâu là vùng của Tiểu Cái Tam đảm nhận.

Tiểu Cái Tam nói:

- Khỏi bẩm tổ sư gia, khi đệ tử đi tới vùng đó nhận thấy Thái Bạch lâu là một nơi mà các võ lâm hào khách thường ghé đó nghỉ chân, thăm nghĩ động tĩnh trên giang hồ nơi đây tất phải linh thông hơn cả, rất tốt để dò thăm tin tức về tiểu sư tổ. Đệ tử liền tiến vào kêu một ly trà rồi ngồi nhấm nháp.

Nói tới đây, Tiểu Cái Tam liền đưa tay lên vỗ trán, suy nghĩ một hồi, rồi mới kể tiếp:

- Hôm đó khách tới Thái Bạch lâu rất nhộn nhịp. Quả nhiên đông đủ mặt anh hào. Mọi người đều xôn xao bàn tán rất huyên náo. Đệ tử liền để tâm nghe ngóng, nhưng tuyệt không thấy một ai nhắc nhở tin tức nào liên quan đến tiểu sư tổ hết. Giữa lúc ấy, bỗng ở góc phía Đông có người kể đến chuyện chàng thiếu niên chỉ dùng chưởng mà đã đánh chết liên tiếp sáu tay kiếm thủ áo xám. Đệ tử vội chăm chú lắng tai nghe. Mọi người quanh đó đều hồi hộp theo dõi, đợi chờ người nọ kể tiếp.

Phong Cái bỗng "à" lên một tiếng, xen lời hỏi:

- Sau đó người nọ đã kể tiếp những gì?

Tiểu Cái Tam đáp:

- Y không kể tiếp gì cả. Có lẽ sự hiểu biết của y chỉ giới hạn có thế.

Phong Cái chép miệng:

- Tiếp thật? Đáng tiếc thật!

Tiểu Cái Tamh ngạc nhiên hỏi:

- Sư tổ bảo cái gì đáng tiếc thế ?

Phong Cái lại chép miệng, đáp:

- Người dùng chưởng lực đánh chết mấy tên kiếm sĩ nọ là tiểu sư tổ của các người đấy.

Tiểu Cái Tam vội đáp:

- Đúng rồi. Lúc ấy đệ tử cũng nghĩ như vậy. Vì gần đây trên giang hồ đồn đại nhiều tin tức tương tự liên quan đến tiểu sư tổ. Chỉ đáng tiếc là những tin tức đó đều rất mơ hồ, không một người nào biết rõ sau đó tiểu sư tổ đã đi về hướng nào cả. Trong lúc đệ tử đang thất

vọng bỗng nghe thấy phía cầu thang có những tiếng bước chân thật nhộn nhịp, rồi có một bọn võ lâm bước lên, đầu người nào người ấy đều vắn một chiếc khăn anh hùng phủ xuống tới nửa mặt và cùng ăn vận võ phục màu xám. Đệ tử đưa mắt quan sát, thấy tất cả là tám người trong đó chỉ có một cô gái trẻ tuổi là ăn vận khác hẳn. Bọn người áo xám nọ liền kiếm một chiếc bàn lớn rộng rồi ngồi xuống, gỡ thanh trường kiếm đeo trên lưng ra quăng lên bàn. Một tên trong bọn lớn tiếng quát:

- Mẹ kiếp! Bọn mày mù cả rồi hay sao?

Vừa nói, y vừa trợn mắt lên nhìn bọn tửu bảo. Một tên phổ ky vội chạy lại, vâng dạ rồi rít, khép nép hỏi:

- Khách quan muốn xơi gì?

Một tên áo xám khải quát lớn:

- Còn phải hỏi lời thôi gì nữa! Có đồ ăn thức uống thượng hảo hạng gì hãy đem tất cả ra đây.

Một tên khác nói:

- Có phải bọn người sợ bọn gia gia này không có tiền trả đấy không?

Y vừa dứt lời, cả bọn chúng đều cất tiếng cười hô hố. Một tên trong bọn liền giơ bàn tay to như chiếc quạt nan ra vuốt vào má vị cô nương nọ, cười hi hí, nói:

- Mỹ nhân của ta xinh đẹp thật?

Chỉ thấy cô nương trẻ tuổi nọ khoe mắt dầm lệ, cổ họng nghẹn ngào nhưng không thấy có phản ứng gì cả.

Tiểu Cái Tam vừa kể tới đó, Hoàng Diện Phong Cái không sao nhịn nổi, vội hỏi:

- Vị cô nương nọ là ai thế?

Nhưng ông ta chợt nghĩ lại, nhận thấy mình đã hỏi một câu thừa thãi, vì Tiểu Cái Tam làm sao biết được vị cô nương nọ là gì? Ông ta liền ngừng mặt lên trời, cất tiếng cười ha hả. Tiểu Cái Tam vội kể tiếp:

- Lúc ấy đệ tử cũng tự hỏi: vị cô nương này là ai? Cứ xem tình hình thì có lẽ nàng đã bị bọn người này cầm giữ. Nhưng điều kỳ quái nhất là vị cô nương nọ chỉ ngẩn người ra, thốn thức khóc, tuyệt nhiên không thấy nói năng gì cả. Trong lúc đệ tử đang cố tìm hiểu nguyên

nhân thì lại thấy ở phía đầu cầu thang có một trung niên đại hán, lưng dắt Quỷ đầu đao, bước lên. Lên tới trên lầu, vừa trông thấy bọn kiếm thủ áo xám nọ, đại hán trung niên liền biến sắc mặt. Sau đó, bỗng phát giác được vị cô nương nọ, đại hán vừa mừng rỡ như điên khùng, vội kêu gọi:

- Tiểu thư! Tiểu thư?

Dứt lời, y liền chạy lại nắm lấy tay vị cô nương nọ.

Một tên kiếm thủ áo xám thấy vậy vội đưa tay ra ngăn cản, quát hỏi:

- Người gọi ai thế?

Đại hán trung niên như không thèm để ý tới, chỉ khẽ nghiêng người đưa tay lên gạt tên nọ sang bên, tay phải vẫn nắm chặt lấy tay vị cô nương nọ.

Vừa trông thấy trung niên đại hán, vị cô nương nọ đã lộ vẻ mừng rỡ khôn tả, môi mấp máy, nhưng vẫn không sao thốt ra được lời nào. Đang lúc ấy, đại hán trung niên bỗng cảm thấy phía sau lưng có một luồng gió lẩn át, rồi có mấy thanh trường kiếm đột nhiên tập kích.

Thì ra trong bọn kiếm thủ áo xám nọ đã có mấy tên rút trường kiếm ra nhắm lưng, vai đại hán nọ đâm tới.

Triệu Như Cơ ngồi ngẩn người ra nghe. Tới đây, y bỗng thất kinh, nói:

- Ối chà! Nếu vậy đại hán nọ không sao thoát khỏi cái chết.

Phong Cái liền xen lời:

- Chưa chắc. Phàm là một võ sĩ đã có đôi chút kinh nghiệm, tất nhiên phải đề phòng sẵn một con đường thoát. Cứ xem tình hình đó, nếu không phải là hạng cao thủ đệ nhất lưu, thì tay phải cũng chỉ bị trúng kiếm thương mà thôi.

Tiểu Cái Tam vội nói:

- Đúng thế. Tổ sư gia liệu việc như thần. Tay phải của đại hán nọ quả nhiên đã bị đâm trúng một kiếm, máu tươi phun ra đầy bàn. Vị cô nương nọ dường như rất kinh hoảng, miệng muốn thốt ra câu ối chà nhưng chỉ ú ớ thôi tựa hồ như một người câm vậy.

Chỉ nghe thấy một tên kiếm thủ cười ha hả, nói:

- Tên điên khùng này ở trong hang hốc nào chui ra, dám múa may quay cuồng ở trước mặt bọn mõ. Người đã thấy môn công phu

"Tam cương miếu" lợi hại chưa?

Tên khác nói:

- Chắc tên này đã ăn gan hùm mật báo gì, giữa ban ngày ban mặt dám chọc ghẹo thiếu nữ nhà người ta như thế.

Đại hán trung niên nọ nghiêng răng mắng chửi:

- Các người không coi vương pháp vào đâu hay sao? Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc xưa nay đối với các người không oán không thù, sao các người lại tới giết sạch như vậy?

Lúc ấy những người có mặt trên lầu vừa nghe đại hán dứt lời đều đổ dồn mắt nhìn cả về phía đại hán với bọn người áo xám nọ. Một kiếm thủ bỗng cất tiếng cười nhạt hỏi:

- Tại sao người biết chúng ta đã giết sạch Viễn Dương phiêu cuộc?

Đại hán trung niên liền đưa tay ra chỉ nói:

- Vị cô nương này là con gái của Trần tổng tiêu đầu chúng ta. Nếu không phải chính các người đã ra tay tàn sát Viễn Dương phiêu cuộc, thì tại sao nàng lại bị cầm giữ trong tay các người? Nhân tang vật chứng đã rõ ràng, các người còn chối cãi gì nữa?

Một tên kiếm thủ liền nói:

- Vương pháp là cái quái gì? Chẳng lẽ chúng ta lại còn sợ vương pháp nữa hay sao?

Một tên khác nói:

- Không phải là chúng ta sợ hãi gì mà không dám nhận việc sát hại Viễn Dương phiêu cuộc, nhưng bằng cớ gì mà người dám chắc vị cô nương này là con gái của vị Trần tổng tiêu đầu?

Một tên nữa nói:

- Nếu nàng ta quả thật là con gái của tên Trần tổng tiêu đầu, lẽ tất nhiên nàng ta phải nhận ra được người. Người thử kêu nàng một tiếng xem nàng có trả lời hay không?

Đại hán "hừ" nhạt một tiếng, nói:

- Các người đã điểm vào huyết cam thì nàng làm sao còn trả lời được nữa.

Tên kiếm thủ đứng đầu bọn liền nói:

- Nếu vậy người cứ việc tiến lại, thử giải huyết cam cho nàng ta đi, xem nàng có chịu nói chuyện với người không.

Lúc ấy mọi người trên lầu nghe tới đây đều đổ xô tới coi. Những nhân vật tự phụ võ công và thủ pháp giải huyết xuất chúng đều lách mình tới gần vị cô nương nọ xem sao? Tên kiếm thủ đứng đầu bọn ngẩng lên hướng về phía mọi người, nói:

- Vị cô nương này là thân thích của một vị huynh đệ chúng tôi. Tên này bỗng từ đâu tới, mạo nhận nàng là con gái của Trần tổng tiêu đầu, rồi lại vu oan giá họa chúng tôi đã điểm vào huyết của nàng ta. Vậy xin quý vị bất luận là ai, hãy tiến lại xem xét huyết đạo của vị cô nương đây có bị điểm hay không.

Y vừa dứt lời, những tay xưa nay vẫn nổi tiếng là cao thủ giải huyết đều lần lượt tiến lại, ra tay thử thách. Đại hán trung niên nọ tuy là một người thô lỗ nhưng lúc này cũng thấy sáng suốt hẳn, vội chắp tay vái chào mọi người ở trên lầu một lượt rồi lớn tiếng nói:

- Chư vị đều là giang hồ bằng hữu, vậy xin hãy chứng giám cho. Tại hạ đã nhận sự ký thác của người, vì vậy phải hết sức tận trung. Tại hạ là Lâm Phú, thủ túc của Khai Phong Viên Dương phiêu cuộc Trần tổng tiêu đầu. Thảm trạng toàn gia Trần tổng tiêu đầu bị tàn sát có lẽ chư vị đều đã hay rõ cả rồi, sở dĩ tại hạ được sống sót cho tới ngày nay là vì đã may mắn, khi bị trúng kiếm thương của một tên giặc bị giết, và từ trên mái ngói rớt xuống bên dưới lại rơi trúng ngay vào một căn phòng chứa rơm nuôi ngựa, bị mê man bất tỉnh suốt một ngày đêm, mãi tới giờ Ngọ hôm sau mới hồi tỉnh lại. Tại hạ vội đi kiếm thuốc trị liệu thương thế. Lúc ấy tại hạ đã nguyện, dù có phải đi khắp chân trời góc biển, cũng phải tìm cho ra được Trần cô nương để làm tròn sự ký thác của cố nhân.

Lời nói của y bao hàm đầy vẻ khẳng khái, chính nghĩa, khiến tất những nhân vật võ lâm có mặt tại đó đều bị khích động vô cùng. Bọn kiếm thủ áo xám chỉ sợ đại hán gợi lên sự công phần của mọi người, lúc ấy sẽ bị khó xử vô cùng, liền nói:

- Chư vị chớ nên nghe những lời nói điên khùng của tên này. Việc tàn sát Viên Dương phiêu cuộc là việc ân oán thường tình trên chốn giang hồ, nhưng anh em chúng tôi không hề dính líu tới. Nay tên này không những đã vu khống lại còn muốn lôi kéo quý vị vào trong cuộc. Như vậy có phải bản sắc của một hảo hán?

Lâm Phú lớn tiếng nói:

- Lâm mỗ học nghệ không thông, có thiệt cũng không oán trách.

Nhưng bọn các người khi hành động đều che đầu phủ mặt, hành vi rất xảo quyệt. Vì vậy, mỗi lần phải kêu gọi sự công tâm của các võ lâm đồng đạo có mặt tại đây. Thỉnh chừ vị chứng kiến giúp cho. Lâm mỗi giải huyết cho vị cô nương này, các người không được tấn công lên.

Mọi người đứng quanh đó đều nói:

- Lễ tất nhiên phải như vậy, vì nếu kẻ nào tấn công lên sẽ coi như công địch của võ lâm. Chúng tôi quyết sẽ không đứng làm kẻ bàng quan.

Lâm Phú nghe nói vội tiến lại gần vị cô nương nọ, vội luôn vào Thiên Trụ huyết của nàng, nhưng chỉ nghe thấy nàng ta kêu "ư ư" mấy tiếng, rồi lại bất động như cũ.

Mấy tên kiếm thủ nọ thấy đều cười ha hả, nói:

- Thế nào? Chúng ta đã bảo là không hề điểm huyết vị cô nương này. Nàng vốn là một thiếu nữ bị cầm tù hồi còn nhỏ. Đó, có phải là người đã vu cáo giá họa cho người đấy không?

Lúc ấy Lâm Phú hổ thẹn mặt đỏ bừng. Nhưng y bỗng giơ một ngón tay ra, nhắm thẳng Ngọc Trâm huyết của vị cô nương nọ điểm tới. Chỉ nghe thấy trong cổ họng của nàng nấc lên mấy tiếng, rồi lại im lặng như cũ.

Một tên kiếm thủ cười hắc hắc, nói:

- Buồn cười thật? Đến lúc này mà tên điên khùng người vẫn chưa chịu sáng mắt ra.

Đang lúc ấy, trong đám người bỗng có tiếng nói:

- Đây là độc môn điểm huyết thủ pháp, thì làm sao các người có thể hóa giải nổi? Để ta vào xem sao?

Chỉ thấy một nhân vật trông như một vị lang trung đại phu, rẽ mọi người tiến vào. Y vừa xuất hiện, liền có tiếng xì xào bàn tán nổi lên ngay.

- Vị này là Thần Huyết Tử Âu Đại Minh tiên sinh đấy.

- Vị Âu Đại Minh tiên sinh này tuy võ công chỉ vào mức bình thường nhưng thủ pháp giải huyết thì phải công nhận là độc bộ trong thiên hạ.

Lại có người lên tiếng nói:

- Nếu không phải thế, tại sao y dám xưng mình là Thần Huyết Tử được.

Thần Huyết Tử Âu Đại Minh tiên sinh nghe sau lưng có tiếng xì xào ca tụng mình, trong lòng cảm thấy rất thích thú, khẽ đằng hắng mấy tiếng rồi mới tới gần vị cô nương nọ, chăm chú xem xét rồi ung dung nói:

- Vị cô nương này đã bị người ta dùng cách điểm huyết độc môn phong bế á huyết. Vị bằng hữu nọ Lâm đây không rõ về cách đả huyết pháp, chỉ biết ra tay điểm bừa bãi như thế, làm sao có thể hóa giải nổi.

Bỗng nghe thấy tên đứng đầu bọn kiếm thủ lạnh lùng nói:

- Thế người có chắc hóa giải được không?

Âu Đại Minh cười đắc ý, nói:

- Các hạ không nghe thấy mọi người vừa bàn tán chuyện gì ư? Ngoại hiệu của bỉ nhân là Thần Huyết Tử, không phải là mỗ nói dóc, bất cứ độc môn điểm huyết thủ pháp nào, mỗ cũng tự tin có thể hóa giải được hết.

Tên kiếm thủ nọ chỉ "hừ" nhạt một tiếng, không nói năng gì nữa. Âu Đại Minh lúc này chỉ muốn biểu lộ tuyệt học của mình để dương oai trước mặt quần hùng, liền vén cao tay áo lên, nhanh nhẹn đưa tay ra vỗ luôn vào Song Quan huyết của vị cô nương nọ tức thì.

Chỉ nghe thấy vị cô nương nọ thốt lên mấy tiếng "ư ư" bên trong cổ họng, rồi lại ngưng bật như cũ. Bọn kiếm thủ áo xám thấy vậy đồng thanh cất tiếng cười hô hố, còn những người đứng xung quanh đó mặt đều lộ vẻ thất vọng.

Âu Đại Minh thấy vậy, mặt liền lộ vẻ ngạc nhiên, tả hữu thủ đồng thời điểm ra sử dụng pháp Mãn Thiên Hoa Vũ, nhằm các đại huyết Trọng Lâm, Khí Hải, Tích Trạ của vị cô nương nọ vỗ tới. Chỉ thấy mặt vị cô nương đó lộ vẻ đau đớn, cổ họng thốt ra những tiếng hự hự liên tiếp thôi.

Bọn kiếm thủ nọ mặt đều lộ vẻ đắc ý, cứ cười nhạt luôn mồm. Thần Huyết Tử lại dùng thủ pháp tuyệt diệu, tiếp tục vỗ ra liên tiếp một hồi, nhưng vẫn không thấy thâm hoạch được chút kết quả nào, trong lòng liền kinh hoảng, thủ pháp đã thấy hỗn loạn, không còn theo thể thức gì nữa.

Quần hùng đứng quanh đó không sao nhịn được đều nói:

- Thần Huyết Tử tiên sinh tại sao cứ vỗ loạn xạ lên như thế? Không còn biết thương hương tiếc ngọc chút nào ư?

Thần Huyệt Tử nghe nói, mặt liền lộ vẻ hổ thẹn vội thâu tay lại bẽn lẽn nói:

- Quái lạ thật! Quái lạ thật! Chẳng lẽ vị cô nương này là một người cam thực sự ư?

Một tên kiếm thủ nói:

- Thần Huyệt Tử tiên sinh chịu bó tay rồi, phải không? Bọn mõ đã nói là tên điên khùng Lâm Phú này đã mạo nhận, mà các vị vẫn không chịu tin.

Lâm Phú liền lớn tiếng thóa mạ:

- Bọn khốn kiếp các ngươi có lẽ đã cho Trần cô nương đây uống loại á dược gì rồi. Hãy coi đao!

Y liền rút luôn thanh Quỷ đầu đao ra, chuẩn bị tấn công. Mọi người đứng quanh đó vội ùn ùn rút lui về phía sau. Cục diện nơi đó đã bắt đầu hỗn loạn.

Lúc ấy bỗng thấy một thanh niên, mình mặc một chiếc áo ngắn màu huyền, mày kiếm, mắt sao, thái độ trầm hùng, đầu đội một chiếc nón rơm rách, từ trước tới giờ vẫn lặng lẽ ngồi ở một cái bàn góc phía Đông, thung thảng đứng dậy, lớn bước tiến tới, cao giọng nói:

- Các hạ có phải là Lâm Phú bằng hữu đấy không? Tại hạ xin có lời chào.

Lâm Phú ngạc nhiên hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Thiếu niên nọ đáp:

- Sau này các sẽ biết rõ tại hạ là ai. Hiện giờ chớ nên hỏi nhiều làm chi. Xin hãy thâu Quỷ đầu đao lại, để tại hạ thử xem qua huyết đạo của vị cô nương này đã...

Thanh niên nọ chưa nói dứt câu, quanh đó đã nổi lên những tiếng phê bình:

- Ngay như Thần Huyệt Tử còn giải huyết không nổi, huống hồ một tên trẻ tuổi như vậy.

- Nếu y có tà ý, thế nào lão gia cũng sẽ trừng trị y ngay tại chỗ cho mà coi.

Lại có người nói:

- Trông thanh niên này khí độ hiên ngang, lẫm lẫm chính khí, không lẽ lại làm điều xằng bậy như vậy được.

- Biết ngay y chẳng phải là một tên vô dụng, chỉ tốt mã bề ngoài đó thôi.

Thanh niên nọ như không thềm để ý tới lời phê bình của mọi người cứ ung dung tiến thẳng đến cạnh bên cô nương nọ, rồi lên tiếng nói với bọn kiếm thủ:

- Chư vị vừa rồi có nói: bất luận là ai cũng đều có thể ra tay giải huyết đạo cho vị cô nương này, có phải không?

Một tên kiếm thủ mặt lộ đầy vẻ ngạo nghễ, lạnh lùng đáp:

- Đúng thế, nhưng tiểu tử ngươi vẫn chưa thấy rõ cái gương của Thần Huyết Tử vừa rồi hay sao, mà còn muốn ra đây, định làm trò cười cho thiên hạ hay sao?

Thanh niên bỗng buông tiếng cười dài, quay sang cô nương nọ, dịu dàng nói:

- Cô nương có tin tại hạ có thể giải được huyết đạo hay không? Nếu tin, xin cô nương hãy gạt đầu, ra hiệu cho tại hạ được biết.

Quả thật kỳ lạ. Vị cô nương trẻ tuổi nọ vừa thấy thanh niên tiến tới gần, mắt bỗng tia ra những luồng ánh sáng lấp lánh khác thường dường như là bị đánh đập anh tuấn của thanh niên nọ hấp dẫn, liền ngoan ngoãn khẽ gạt đầu.

Thanh niên thấy vậy liền nói: Tốt lắm, rồi tiếp:

- Nếu vậy, thỉnh cô nương hãy đề khí nơi đờn điền lên nhé?

Cô nương nọ lại khẽ gạt đầu. Thanh niên liền giơ một chưởng ra đặt lên trên Tích Truỵ huyết của nàng, bỗng thét lớn:

- Đi!

Chỉ thấy người cô nương chợt bay bổng lên, nhằm thẳng phía Lâm Phú phi tới. Sự thể xảy ra đột ngột, khiến những người trên lầu đều thất thanh la ó. Lâm Phú cũng giật mình kinh hãi, định giơ tay ra đỡ nhưng không kịp nữa. Y chỉ kêu được một câu "Hồng rồi" nhưng người của cô nương nọ khi phi tới gần y kinh đạo bỗng đột nhiên thâu liễm hẳn, rồi nhẹ nhàng hạ chân xuống mặt đất như là ở phía sau lưng có người điều khiển vậy.

Cô nương nọ chân vừa đặt xuống mặt đất đã cất tiếng kêu gọi:

- Lâm thúc thúc! Lâm thúc thúc!

Tiếng nói của nàng thanh thoát như chim hoàng oanh. Nàng vừa thốt lên tiếng gọi ấy khiến những người có mặt tại đó đều kinh ngạc

khôn tả.

Tiểu Cái Tam thao thao bất tuyệt kể tới đó rồi đưa mắt nhìn Hoàng Diện Phong Cái. Chỉ thấy Phong Cái ngừng đầu nhìn lên trần nhà mặt lộ vẻ trầm tư, miệng lẩm bẩm nói một mình:

- Đúng rồi! Đúng rồi!

Tiểu Cái Tam ngạc nhiên hỏi:

- Tổ sư gia vừa bảo cái gì đúng thế?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

- Thanh niên nọ đến chín thành là tiểu sư tổ rồi, nhưng không biết Trần cô nương đã bị ai điểm huyết đạo mà đến cả Thần Huyết Tử cũng không hóa giải nổi? Chẳng lẽ lại là bọn chúng chăng?

Triệu Như Cơ xen lời hỏi:

- Bọn chúng là ai?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

- Là Thanh Hải Lạp Bội tự. Trừ phi là Vu Công điểm huyết pháp của Thanh Hải Lạp Bội tự ra thì mới có thể làm cho Thần Huyết Tử phải bó tay thúc thủ như thế. Nếu quả thật Thanh Hải Lạp Bội tự đã tới đây, thì việc này thật phiền phức cho chúng ta.

Triệu Như Cơ lại hỏi:

- Tổ sư gia có biết tiểu sư tổ dùng thủ pháp gì mà có thể giải huyết đạo cho cô nương nọ không?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung làm sao có thể giải nổi Vu Công điểm huyết pháp của Lạp Bội tự được? Đó là y đã dùng Cái Bang Chấn Thiên tâm pháp của chúng ta để dẫn thông huyết đạo đấy thôi.

Triệu Như Cơ kinh ngạc hỏi:

- Tiểu sư tổ cũng thông hiểu được môn Chấn Thiên tâm pháp?

Phong Cái cười đáp:

- Tiểu tử Liễu Tồn Trung phúc duyên thâm hậu, lại là một tài năng có căn cốt luyện võ bất phàm, cho nên mới có thể luyện thành sớm như vậy. Theo tình hình Tiểu Cái Tam vừa kể, Liễu Tồn Trung giải khai á huyết cho vị cô nương nọ, ngoài việc dùng Chấn Thiên tâm pháp ra, y còn sử dụng thêm một chiêu pháp khác nữa. Vì nếu chỉ sử dụng Chấn Thiên tâm pháp thôi, tuy huyết đạo có thể giải được nhưng Trần cô nương tất nhiên sẽ phải thọ thương vì Chấn Thiên

tâm pháp cương mãnh có dư, mà nhu kinh thì không đủ. Tên tiểu tử Liễu Tôn Trung quả thật tinh minh. Tiểu Cái Tam, sau rồi thế nào?

Tiểu Cái Tam đáp:

- Liễu Tôn Trung tiểu sư tổ đã sớm dự liệu thế nào bọn kiếm thủ áo xám cũng đột ngột tấn công. Chỉ sợ Trần cô nương đã bị liên lụy cho nên người mới dùng chưởng lực đẩy Trần cô nương bay tới cạnh Lâm Phú. Sự việc giải huyết cứu người đều xảy ra chỉ trong nháy mắt.

Hoàng Diện Phong Cái xen lời:

- Đúng! Đúng? Tiểu sư tổ của ngươi vốn là một tên ranh mãnh như quỷ. Bất luận việc gì, y cũng đã dự trù thật chu đáo trước cả. Sau rồi thế nào, ngươi mau kể tiếp đi?

Tiểu Cái Tam lại tiếp:

- Sự việc trên xảy ra, bọn kiếm thủ nọ liền biết có sự đại biến. Bọn chúng tất cả bảy tên, thì sáu thanh trường kiếm đã nhanh nhẹn rút ra khỏi bao, vây chặt lấy tiểu sư tổ còn một tên vội tung mình nhảy về phía Lâm Phú, định cướp lại Trần cô nương. Lúc ấy mọi người trên lầu đều nhốn nháo hỗn loạn, hào khí vừa rồi cũng đã tan biến mất, ai nấy chỉ sợ mang họa vào thân vội ùn ùn bỏ chạy tứ tán.

Lâm Phú vừa rồi đã thọ kiếm thương nên đã mất năng lực chiến đấu rất nhiều. Chỉ trong khoảnh khắc y đã bị tên kiếm thủ áo xám đánh té, rồi tên nọ liền cắp Trần cô nương tung mình nhảy lên bàn, định phóng qua cửa sổ nhảy xuống dưới đường. Tiểu sư tổ thấy vậy liền hét lớn một tiếng phóng chưởng đánh té hai tên kiếm thủ, chân điểm xuống đất một cái người như một mũi tên bắn rời khỏi cung bay vọt về phía cửa sổ, giương năm ngón tay ra như năm cái móc sắt chộp vào người đối phương. Đệ tử kẻ thì chậm nhưng sự việc ở đó xảy ra nhanh cực cùng.

Vừa lúc tiểu sư tổ giơ tay ra chộp lên kiếm thủ nọ, thì bỗng có hai tên cao thủ áo xám đột ngột từ ngoài song cửa lướt vào, kiếm quang lóe mắt, nhằm thẳng năm ngón tay tiểu sư tổ chém tới.

Tiểu sư tổ vội nghiêng mình rút tay, tránh thoát trong gang tấc. Tên áo lam còn lại đỡ lấy Trần cô nương trên tay tên kiếm thủ rồi quay người nhảy ra bên ngoài. Tiểu sư tổ vội huy động đơn chưởng nhắm tên cao thủ áo lam vừa xuất hiện tấn công. Nhưng kiếm pháp của tên này cao minh xuất kỳ, vũ lộng lên như bão táp thủ giữ chặt lấy song cửa.

Lúc ấy mấy tên kiếm thủ áo xám cũng đã xông cả lại Tiểu sư tổ liền bị lâm vào tình thế bốn mặt thọ địch rất bất lợi.

Tiểu Cái Tam kể tới đó dường như là bị cục diện kịch liệt của trận chiến hấp dẫn, hai mắt như thất thần tay cứ khua ngang gạch chéo lia lịa miệng thì kêu la om sòm. Hay lắm ! Chiêu tuyệt diệu này tới đúng lúc thật ! Mười mạng nhỏ nhỏ như tên Tiểu Cái Tam này cũng đã đi đời nhà ma rồi. Ồi chà ! Nguy hiểm thật!

Hoàng Diện Phong Cái thấy y như mê mẩn cả thần trí, liền cười hi hí nói:

- Tiểu Cái Tam, có phải người nói cho mình nghe đấy không?

Tiểu Cái Tam buột miệng đáp:

- Dĩ nhiên rồi.

Rồi đột nhiên y như người nằm mơ vừa chợt tỉnh, tay vội buông xuôi xuống, mặt lộ vẻ hoảng sợ nói:

- Tổ sư gia! Tiểu Cái Tam này thật đặc tội!

Phong Cái cả cười nói:

- Tội cái gì! Người vừa kể tiểu sư tổ bốn mặt thọ địch, sau rồi thế nào!

Tiểu Cái Tam nói:

- Tình hình lúc đó tuy kinh mà vô hiểm, gặp hung lại hóa cát. Tên kiếm thủ áo lam thủ giữ song cửa, mặt được che bằng một chiếc khăn lụa màu lam; từ lúc xuất hiện vẫn không hề lên tiếng nói câu nào, nhưng kiếm pháp của y quả thật cao minh, kiếm khí lạnh buốt xương. Lúc ấy hai người đều đã ở sát song cửa. Tiểu sư tổ tiến thoái như con mãnh hổ, ung dung thi triển chiêu pháp bao trùm lấy đối phương. Mấy tên kiếm thủ áo xám bỗng đột ngột từ phía sau tập kích tới, mà tiểu sư tổ dường như vẫn không hay biết gì cả. Đệ tử thấy vậy liền toát mồ hôi lạnh ra, kêu khổ thầm. Bỗng nghe thấy tiểu sư tổ cất tiếng rú dài, lẳng không phi thân lên chiếc xà nhà nhanh như điện xẹt, thân pháp tuyệt đẹp. Tiếp theo đó liền có những tiếng kêu "ái chà" liên tiếp nổi lên. Chỉ thấy hai tên áo xám đầu văng khỏi cổ, bắn ra ngoài hơn trượng, còn hai tên thì tay phải bị đứt lìa, ngã lăn ra đất.

Phong Cái nghe tới đây, không sao nhịn nổi, vỗ đùi đến đét một cái, cười hi hí nói:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Thế Phi Yến Xuyên Lương này của tiểu tử Liễu Tồn Trung đã khiến cho bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.

Tiểu Cái Tam vội hỏi:

- Tổ sư gia làm sao mà biết được bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau?

Phong Cái nói:

- Người chả nói là tên cao thủ áo lam kiếm pháp nhanh nhẹn tuyệt luân là gì? Chả lẽ tiểu sư tổ Liễu Tồn Trung của người lại có thể sơ sót đến nỗi để kẻ địch tới sát sau lưng rồi mà vẫn không hay sao? Đó là y đã tương kế, nhử cho đối phương tới sát cạnh mình rồi đợi đúng lúc kiếm thế của tên bịt mặt nọ tấn công ra, y mới đột ngột tung mình lướt khỏi vòng chiến. Lãng không phi thân lên, khiến cho đối phương không sao thu tay kịp. Như vậy chẳng phải là chúng tự tàn sát lẫn nhau thì còn là cái gì? Hi... tiểu tử quý quá thật!

Triệu Như Cơ cũng lộ vẻ thích thú, xen lời hỏi:

- Tiểu sư tổ phi thân lên trên xà nhà, rồi thế nào nữa?

Tiểu Cái Tam đáp:

- Sau khi tiểu sư tổ đã lãng không phi thân lên, liền nhanh nhẹn uốn người lộn một vòng, đầu dưới chân trên song chưởng bỗng liên tiếp vỗ ra, nhằm tên áo lam bịt mặt đẩy tới. Tên nọ cũng không phải là nhân vật tầm thường đã nhanh nhẹn ngửa người sát mặt đất vừa tránh thoát được, luồng chưởng phong lướt qua thân hình y chỉ nghe đến âm một tiếng, cửa sổ bị trúng chưởng liền đổ ụp xuống. Tên bịt mặt thấy vậy có vẻ khiếp sợ không dám tiếp chiến vội tung mình nhảy ra bên ngoài đào tẩu.

Tiểu sư tổ cũng không chút chậm trễ liền lướt theo tên nọ tức thì. Lúc đệ tử chạy tới nơi xen vào thì đã không còn thấy tung tích của hai người đâu nữa. Lúc ấy đệ tử đã thầm nghĩ rằng chắc tiểu sư tổ đuổi theo bọn họ để giải cứu cho Trần cô nương.

Phong Cái sắc mặt bỗng lộ vẻ nghiêm trọng không còn cười ha hả như trước nữa ông ta thầm nghĩ:

"Sao giang hồ gần đây lại xuất hiện lắm sự kỳ quái như vậy? Trần cô nương thì có gì là quý báu mà chúng lại cố cướp cho được nàng ta đem đi như thế. Còn bọn kiếm thủ áo xám, bọn bịt mặt áo xám là những nhân vật như thế nào? Phúc tạp thật khiến lão nhi mờ không sao nghĩ ra nổi. Cần phải kiếm cho được tên tiểu tử Liễu Tồn

Trung để hỏi xem sao mới được".

Triệu Như Cơ cung kính hỏi:

- Tổ sư gia có biết bọn kiếm thủ áo xám đó là những nhân vật từ đâu tới không?

Phong Cái lắc lư cái đầu bù rối, cười hi hí nói:

- Người không nghe thấy ta nói hay sao? Chính mỗ cũng không sao hiểu rõ, nhưng cứ theo lời tên Tiểu Tam vừa kể, tên áo lam nọ kiếm pháp rất tinh xảo, Trần cô nương bị điểm huyết đến Thần Huyết Tử cũng không sao hóa giải nổi. Môn điểm huyết đó có lẽ là Vu Công điểm huyết pháp của Thanh Hải Lạp Bột tự. Như vậy đủ rõ bọn cao thủ áo lam đó có liên quan với Thanh Hải Lạp Bột Tự. Như thế, việc này không phải là tầm thường. Nếu không kiếm thấy tên tiểu tử Liễu Tồn Trung, hoặc Chung Nam Cư Sĩ hỏi xem, thì không sao hay rõ được.

Triệu Như Cơ nói:

- Tổ sư gia định giáng lâm nơi nào thế ?

Hoàng Diện Phong Cái đáp:

- Ta đã ước định với Ngũ Minh Thượng Nhân nửa tháng sau sẽ gặp nhau tại Thọ Xương. Bỗng không sẽ đổi lại vào ngày trung thu sang năm, gặp gỡ nhau tại tổng đàn ở Thành Đô. Các người ở nơi đây chỉ cần sai phái đệ tử đi các nơi thăm dò, chú ý đến mọi động tĩnh trên chốn giang hồ, cùng việc dò xét tung tích của Liễu Tồn Trung.

Thì ra Liễu Tồn Trung sau khi xuất kỳ bất ý sử dụng một thức "Phi Yến Xuyên Lương" khiến cho bọn kiếm thủ nọ tàn sát lẫn nhau, rồi tấn công một chưởng làm tên kiếm sĩ áo lam hoảng sợ bỏ chạy. Chàng vội tung mình ra cửa sổ, đưa mắt nhìn khắp bốn phía, thì thấy một cái chấm đen đang phóng chạy ở phía xa, chỉ trong nháy mắt đã biến mất vào một khu rừng cây rậm rạp ở phía Đông. Chàng trầm nghĩ:

"Tên cướp Trần cô nương chắc đã bỏ chạy rất xa rồi. Ta chỉ cần theo dõi tên này xem sào huyết của chúng ở đâu, họa may có thể kiếm được nàng ta cũng nên."

Chàng vội đề khí, lướt thẳng về phía khu rừng đó. Chỉ thấy khu rừng này cây cối mọc um tùm, cổ thụ cao chọc trời, bên trong rất âm u, chẳng có chút ánh sáng mặt trời, Liễu Tồn Trung liền nghĩ bụng:

"Rừng cây rậm rạp bao la như thế này. Dịch ở trong bóng tối mà

ta lại ở ngoài sáng, làm sao có thể tìm ra được y? Chi bằng ta hãy nhảy ngay lên ngọn cây, khiến cho tình thế đảo ngược lại, ta ở trong bóng tối và địch lại ở ngoài sáng mới có lợi."

Chàng vừa nghĩ dứt, chân liền điểm xuống mặt đất, tung mình nhảy lên trên cây đại thọ, cúi đầu xuống quan sát nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấy có động tĩnh gì cả. Chàng liền nhảy nhót trên những cành cây, đảo mắt tìm kiếm.

Thời gian vào khoảng nửa tuần trà, chàng bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng nước chảy róc rách, vội đưa mắt nhìn về phía đó, thì thấy trước mặt mình hiện ra một vách núi đứng sừng sững.

Thì ra lúc này, chàng đã chạy tới chỗ cuối rừng, mà vách núi đó lại ở bên ngoài rừng. Dưới vách núi là một khe suối. Ánh tà dương chiếu qua những lùm cây kẽ lá xuống vách núi, tỏa ra một màu ánh sáng lóng lánh vàng, trông như một bức tranh sơn thủy thật sống động.

Liễu Tồn Trung nhảy xuống đất, tiến tới cạnh khe suối thấy dòng nước rất nông, dưới đáy cá nằm ngổn ngang, rêu phủ khắp nơi. Chàng đưa mắt ngắm nhìn, cảm thấy cảnh sắc nơi đây quả thật u tĩnh, liền nghĩ:

"Địa phương này là đâu thế. Mà lại thanh nhã thoát tục như thế này".

Chàng liền ven theo thượng du mà rảo bước, rẽ qua một eo núi bỗng nghe có tiếng cười ha hả, thanh âm rất quái dị. Liễu Tồn Trung giật mình nghĩ thầm:

"Nhân vật cổ quái nào là lại có giọng cười kỳ lạ như vậy?"

Chàng không dám để lộ thân hình, vội lướt qua khe nước, tung mình nhảy lên ngọn một cây cổ tùng, đưa mắt nhìn xuống, thấy cách eo núi không xa có một khối đá rất lớn, vuông vức khoảng năm trượng trên mặt phẳng đá phẳng như gương. Phía Tây có một đạo sĩ mặc áo bào rất lớn rộng đang ngồi xếp bằng tròn. Ngồi ở bên phía Đông là một ông già mặt đỏ, phục sức rất kỳ dị, tóc dài xõa xuống ngang vai.

Chỉ nghe thấy ông già mặt đỏ cất giọng rất quái dị khó nghe nói:

- Trung Nguyên bằng hữu, ta với ngươi giao đấu với nhau đã hai ngày mà vẫn không có kẻ thắng người bại. Như vậy là mỗ đệ nhất.

Y giơ ngón tay cái ra trở vào mình, rồi buông một tràng cười dài, tiếp:

- Người Trung Nguyên bằng hữu đệ nhị. Ha ha...ha ha...

Đạo sĩ mặc áo bào lớn rộng đợi cho lão già nọ dứt tiếng cười mới chậm rãi nói:

- Trung Nguyên khi giảng cứu võ học, lấy nhân ái hòa bình làm tôn chỉ. Bần đạo xin nhường chức đệ nhất cho đạo hữu, nhưng phải có một điều kiện trao đổi.

Lão già mặt đỏ nói:

- Trao đổi cái gì?

Đạo sĩ đáp:

- Xin đạo hữu rời khỏi nơi đây không đối địch với võ lâm Trung Nguyên nữa.

Lão già mặt đỏ vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Chẳng lẽ trung Nguyên bằng hữu lại không hoan nghênh sao?

Đạo sĩ khẽ gật đầu. Lão già mặt đỏ vẫn lộ vẻ không hiểu, nói:

- Quái thật! Quái thật! Tôn Kha Ba mỗ từ Thập Nhị Tự đến Lạp Bật tự, ai ai cũng đều phải tôn xưng mỗ là đệ nhất cao thủ. Đã là đệ nhất thì bất cứ ai cũng phải hoan nghênh. Đến như các Lạt Ma tăng, thấy mỗ cũng đều phải khấu đầu hành lễ, tại sao Trung Nguyên bằng hữu lại không trọng vọng mỗ như thế? Nếu vậy Tôn Kha Ba mỗ cứ ở lại nơi đây để xem Trung Nguyên bằng hữu sẽ đối phó với ta bằng cách nào?

Đạo sĩ nói:

- Vừa rồi bần đạo đã giao ước, mỗ là nhân vật Trung Nguyên muốn sự giao hảo được tốt đẹp mà đã nhân nhượng đạo hữu. Chúng ta đã đấu với nhau hai ngày hai đêm mà vẫn bất phân thắng bại. Bần đạo đã nhường cho đạo hữu ngôi vị đệ nhất, như vậy sao đạo hữu còn chưa chịu rời khỏi nơi đây?

Lão già mặt đỏ đáp:

- Tôn Kha Ba mỗ đã là đệ nhất thì không ai có thể ngăn cản được, muốn đi thì đi, muốn ở thì ở.

Đạo sĩ nói:

- Lần này nếu đạo hữu vào Trung Nguyên là chỉ muốn ẩn chúng võ học, chứ không phải là kẻ địch của Trung Nguyên võ lâm, bần đạo xin đứng ra bảo đảm, các nhân vật danh môn đại phái hiệp nghĩa đạo của võ lâm Trung Nguyên chỉ sợ tiếp rước đạo hữu còn không kịp, chứ

đừng nói đến không hoan nghênh.

Ông già mặt đỏ cười ha hả nói:

- Tại sao gọi là hiệp nghĩa đạo? Cái danh từ đó mỗ chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ. Tôn Kha Ba mỗ xưa nay chỉ hành động theo sự cao hứng của mình, không cần biết tới bọn hiệp nghĩa đạo gì đó. Ủa! Hôm nay sao không thấy hai tên nam nữ đệ tử bảo bối của bạn tới đây thế?

Đạo sĩ đáp:

- Tiểu đồ học nghệ không thông, bị bại dưới tay hai vị cao túc nên hôm nay cảm thấy xấu hổ, không tới đây nữa.

Ông già mặt đỏ cười ha hả, nói:

- Vậy ư? Tôn Kha Ba mỗ còn một tên đại đồ đệ, xưa nay không hề gặp tay đối thủ.

Đạo sĩ nói:

- Lệnh đạo tọa đại đệ tử danh hiệu là gì thế?

Ông già mặt đỏ ngẩn người ra, lắc đầu lia lịa nói:

- Cái gì là đạo tọa đại đệ tử?

Đạo sĩ đáp:

- Tiếng xưng hô đó cũng tương tự đại đồ đệ.

Ông già mặt đỏ "à" lên một tiếng nói:

- Đại đệ tử của mỗ tên là Cát Đạt Tố. Kẻ đã đánh bại nam đồ đệ của bạn là nhị đồ đệ, tên Sài Đạt Mộc, còn đánh bại nữ đồ đệ của bạn là tam đệ tử, tên là Cổ Đạt Lạt.

Đạo sĩ vội chấp tay, nói:

- Thất kính! Thất kính!

Ông già mặt đỏ tiếp:

- Đại đồ đệ Cát Đạt Tố của mỗ lần này tới Trung Nguyên vẫn không hề gặp tay đối thủ, nên trong lòng nó rất không vui. Nếu bạn muốn Tôn Kha Ba mỗ rời khỏi Trung Nguyên thì rất dễ, chỉ cần kiếm một tên đệ tử nào khác của bạn có thể cầm cự nổi với Cát Đạt Tố một trăm chiêu, không bị đánh bại, thì mỗ sẽ rời khỏi Trung Nguyên ngay.

Đạo sĩ mặt lộ vẻ khó nghĩ nói:

- Điều này... điều này...

Ông già mặt đỏ nói:

- Bạn nói gì thế ? Chả lẽ bọn đồ đệ của bạn toàn là những đồ giá áo túi cơm cả ư ?

Y vừa nói dứt, bỗng thấy có ba thanh niên hán tử mặc võ phục màu trắng từ phía khe suối chạy tới. Ba người này khinh công đã luyện tới mức rất cao, chỉ trong nháy mắt đã lướt tới cạnh tảng đá, đồng thanh hô lớn:

- Sư phụ!

Ông già mặt đỏ thích chí cười ha hả, nói:

- Vô Trần đạo hữu, người hãy nhìn cho rõ hán tử cao gầy này là đại cao túc Cát Đạt Tố, còn hai cao túc đứng cạnh y thì bạn đã hay biết rồi, khỏi cần phải giới thiệu nữa.

Liễu Tồn Trung ẩn núp ở trên cổ tùng, nghe thấy ông già mặt đỏ tự xưng là Tôn Kha Ba, liền giật mình thất kinh, nghĩ thầm:

"Thì ra là y. Thảo nào mà thái độ lại chả cuồng ngạo như vậy, không còn coi ai vào đâu cả. Xưa nay lão này vẫn nổi danh là đệ nhất cao thủ ở Tây Vực".

Kế đó, chàng lại nghe thấy Tôn Kha Ba gọi đạo sĩ là Vô Trần lại càng kinh hãi thêm, thiếu chút nữa thì buột miệng kêu thành tiếng.

Thì ra vị Vô Trần đạo sĩ này không phải ai xa lạ, mà chính là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ. Liễu Tồn Trung thường nghe bang chủ nói:

- Kể cho hay, trong nhóm Vũ Trụ ngũ kỳ thì Cái Bang chiếm được một chân là Hoàng Diện Phong Cái. Vị Hoàng Diện Phong Cái xưa nay không ưa gò bó, chỉ thích du hí dân gian, đối với việc trong Cái Bang rất ít khi để ý tới. Vì vậy trong Cái Bang, ông ta không nắm giữ một chức vị nào cả. Chỉ vì ông ta thân phận rất cao, cho nên bang chúng mới đều tôn xưng ông ta là tổ sư gia, và để ông ta được tự do tự tại, muốn làm gì thì làm.

Liễu Tồn Trung cũng biết rõ chàng cùng Hoàng Diện Phong Cái ở trong Cái Bang chức vị coi như ngang hàng. Sở dĩ chàng chiếm một địa vị cao như vậy là đã được hội đồng bang chủ cùng các trưởng lão thảo luận, phá lệ vinh thăng cho chàng. Trong sự phân chia ngôi thứ trong Cái Bang có tám chữ là: "Thiên, Địa, Huyền, Hoàng Vũ, Trụ, Hồng, Hoang".

Như chiếu theo sự bình thường, thì Liễu Tồn Trung vai vế chỉ mới

đến đẳng cấp chữ "Hồng". Tuổi trẻ như chàng, trừ phi võ công phải sánh ngang với bang chủ, sau đó do bang chủ và hội đồng các vị trưởng lão thảo luận, thử thách rồi biểu quyết thông qua, nhưng đó mới chỉ là thông qua quan ải thứ nhất. Quan ải thứ hai là sự khảo thí cực kỳ khó khăn. Điểm thứ nhất là tới thành tích hiệp nghĩa. Điểm thứ hai, là tra cứu phẩm đức. Điểm cuối cùng, làm đài chủ, thủ giữ đài luôn mười ngày, nhận sự khiêu chiến của tất cả Cái Bang nhân vật. Trong mười ngày đó, phải đấu đủ hai chục trận. Nếu thắng được mười tám, hòa hai trận, thì coi như được chấp nhận.

Liễu Tồn Trung lúc này tuy đã được thăng lên nhân vật của đẳng cấp chữ "Địa" thông qua đệ nhất quan ải được Cái Bang đệ tử xưng hô là tiểu sư tổ, nhưng thực sự vẫn chưa thông qua đệ nhị quan.

Lúc này chàng vừa nghe thấy ông già mặt đỏ gọi đạo sĩ là Vô Trần, trong lòng bỗng thấy sinh ra mối cảm tình với ông ta. Chàng đã được nghe bang chủ nói cho hay Vô Trần đạo sĩ không những võ công cao siêu tuyệt thế mà bốn tính lại rất thuần hậu. Hôm nay chàng được gặp gỡ, nhận thấy quả thật không sai chút nào.

Lúc Tôn Kha Ba giới thiệu đệ tử, chàng liền đưa mắt quan sát thấy tên Cát Đạt Tố thân hình cao như một cành phước, hai mắt tia ra những luồng âm quang sắc lạnh, không biết y đã luyện môn nội công gì. Tên Sài Đạt Mộc thì râu ria tua tủa, còn tên Cổ Đạt Lạt trán rộng, cằm đẹp trông mặt như tam giác. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

"Vừa rồi nghe Tôn Kha Ba nói, hai tên Sài Đạt Mộc và Cổ Đạt Lạt đã đánh bại hai nam nữ đồ đệ của Vô Trần đạo sĩ. Xem như vậy thấy tên đệ tử Cát Đạt Tố quả khó có tay đối thủ".

Lại nghe thấy Tôn Kha Ba nói:

- Vô Trần đạo hữu người muốn mỗ rời khỏi Trung Nguyên chỉ có một cách duy nhất là đồ đệ của đạo hữu phải cầm cự một trăm chiêu với Cát Đạt Tố không bại không bị thương thì mỗ sẽ rời khỏi Trung Nguyên ngay, hứa không đối địch với Trung Nguyên võ lâm, bằng không Tôn Kha Ba mỗ sẽ không rời được nơi đây nửa bước.

Vô Trần đạo sĩ suy nghĩ giây lát bỗng như tự nói một mình:

- Người tuổi trẻ, muốn giữ vững được đại cuộc Trung Nguyên cùng giảm bớt đại địch của võ lâm hiệp nghĩa đạo, chắc phải nhờ tới bạn giúp đỡ một tay mới xong.

Liễu Tồn Trung thấy Vô Trần đạo sĩ nói lẩm bẩm một mình như

vậy liền lấy làm lạ tự hỏi:

"Không biết Vô Trần đạo sĩ đang nói với ai thế?"

Liễu Tồn Trung bỗng thấy Vô Trần đạo sĩ vẫy tay về phía mình đang ẩn núp, kêu gọi:

- Đồ đệ ở trên ngọn cây kia... hãy mau xuống đây đi!

Tồn Trung rất kinh ngạc, nghĩ thầm:

"Thì ra là gọi ta ! Tại sao ông ta biết mình đang ẩn núp trên cây này? Và tại sao lại gọi ta là đồ đệ như vậy được? Vừa rồi ông ta chẳng đã nói đành phải nhờ tới bạn giúp đỡ một tay là gì? Như vậy đúng là ông ta đã gọi mình là đệ tử lừa gạt lão Tôn Kha Ba rồi chứ không sai? Thật ra, dù ta muốn làm đồ đệ của ông ta sợ rằng vẫn chưa đủ tư cách!"

Chàng đang suy nghĩ lại nghe thấy Vô Trần đạo nhân lớn tiếng gọi tiếp:

- Đồ đệ ở trên ngọn cây kia, thỉnh xuống đây tiếp vị Cát Đạt Tổ này một phen!

Tôn Kha Ba ngạc nhiên nói:

- Ý! Vô Trần đạo hữu chẳng lẽ Trung Nguyên võ lâm các bạn khi kêu gọi đồ đệ, lại phải dùng tới chữ thỉnh?

Liễu Tồn Trung nghe nói cũng buồn cười thầm. Chàng liền nhún nhàng hạ chân xuống mặt đất, vội chạy tới trước mặt Vô Trần đạo nhân, khom mình vái sát đất miệng bẩm:

- Sư phụ, đệ tử Liễu Tồn Trung xin ra mắt !

Vô Trần đạo nhân vừa nghe thấy thanh niên nọ xưng mình là Liễu Tồn Trung mà gần đây đã làm cho giới Hắc đạo nghe tới danh đều kinh tâm táng đởm, là bang chủ tương lai của Cái Bang, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Thì ra lúc Vô Trần đạo nhân nói chuyện với Tôn Kha Ba thì phát giác thấy trên ngọn cây từng hơi xao động ông ta nội công đã luyện tới mức tối cao, chỉ hơi quét ánh mắt về phía đó liền phát hiện đó là một thanh niên anh khí lẫm lẫm đang ẩn mình trên ngọn cây. Ông ta ngầm thị sát thấy thanh niên nọ là một nhân vật của võ lâm Trung Nguyên và nhận ra công phu đề khí của người này rất cao, ngang với các bậc tôn sư đương thời, liền nghĩ thầm:

"Thanh niên đó không biết là đệ tử của nhân vật nào mà nội công

lại luyện được tới mức phi phàm như thế này?". Sau ông ta bị Tôn Kha Ba bức bách, không sao nghĩ ra được cách đối phó, linh cơ chợt phát hiện, nhận thấy thân chủ của thanh mển này hiển nhiên vượt hẳn các môn hạ đệ tử của mình, có thể thi thố với Cát Đạt Tổ được, nên ông ta mới kêu gọi Tôn Trung xuống như vậy.

Nhưng ông ta không ngờ thanh niên này lại là Liễu Tôn Trung đệ nhất cao thủ giới trẻ tuổi hiện nay. Lúc ấy Vô Trần đạo nhân sắc mặt hớn hở, quay sang Tôn Kha Ba, nói:

- Y là Liễu Tôn Trung đại đồ đệ của bản đạo, mà mỗ định đưa ra để lãnh giáo tài nghệ của Cát Đạt Tổ đại hiệp đấy.

Tôn Kha Ba đưa mắt nhìn Liễu Tôn Trung từ đầu chí chân một lượt mặt lộ vẻ khinh thị, nói:

- Lại là một tên tiểu tử.

Rồi lão quay sang nói với Cát Đạt Tổ:

- Tên này là đại đồ đệ của Vô Trần đạo hữu, tên tuổi chưa hề nghe thấy ai nói tới bao giờ. Người thử xem y có thể chịu đựng nổi bao nhiêu chiêu?

Cát Đạt Tổ chỉ hơi đưa mắt liếc nhìn Tôn Trung miệng nhếch mép cười nhạt không nói, Tôn Kha Ba lại nói:

- Hảo đồ đệ, đạo sĩ không còn một tên đồ đệ nào khác nữa, vậy con cứ ra dạy dỗ y một phen cũng không sao.

Cát Đạt Tổ mắt ngược lên nhìn trời, khinh khỉnh nói:

- Không ngờ Trung Nguyên lại chỉ có một nhân vật tầm thường như thế này ! Bây giờ còn biết làm sao hơn nữa, đành phải lấy y để mà tập luyện quyền cước trong một vài chiêu thức vậy.

Tên Cổ Đạt Lạt đứng cạnh đó xen lời nói:

- Cắt cổ gà đâu cần gì đến dao mổ trâu. Để đệ tử ra cho y một bài học.

Tôn Kha Ba nói:

- Không được. Đại sư huynh người nói đã dùng y làm bia luyện tập quyền cước, cho giãn gân cốt, người cơ hội còn nhiều.

Vô Trần đạo sĩ nghe thấy thầy trò gã coi thường Tôn Trung như vậy, đưa mắt liếc nhìn, thì thấy Tôn Trung vẫn đứng điềm nhiên tại đó, môi mỉm cười nhìn thầy trò Tôn Kha Ba, thái độ đầy vẻ kiêu ngạo. Ông ta liền nghĩ thầm:

"Cái Bang có một nhân vật như thế này thật là đáng hãnh diện".

Chợt nghe thấy Tôn Kha Ba cất tiếng nói:

- Vô Trần đạo hữu, tiểu tử Liễu Tồn Trung này mà lại là đồ đệ của đạo hữu ư?

Thấy Vô Trần khẽ gật đầu Tôn Kha Ba nói tiếp:

- Bạn đem y ra để thử thách với Cát Đạt Tố đại đồ đệ của mõ nhưng hãy hỏi y xem đã ứng thuận chưa?

Tồn Trung lớn tiếng đáp:

- Quy củ của Trung Nguyên võ lâm tôn chỉ giảng võ học, khi đã có lệnh của sư phụ dù có phải nhảy vào chôn đầu sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan.

Tôn Kha Ba nói tiếp:

- Ta coi tướng mạo của ngươi chắc công lực vẫn còn non nớt, rủi nếu bị một quyền của Cát Đạt Tố đánh chết thì thật là đáng tiếc.

Tồn Trung ung dung đáp:

- Không dám phiến tới lão tiền bối phải quan tâm. Văn bối xin tâm lãnh. Dù cho văn bối có bị quyền của Cát đại hiệp đánh chết chỉ đáng trách là mình học nghệ không thông mà thôi.

Vô Trần đạo nhân tuy biết Liễu Tồn Trung gần đây danh tiếng đã lừng lẫy giang hồ, chưa hề gặp tay đối thủ, nhưng ông ta vẫn không sao tránh khỏi được sự lo âu, liền dùng Truyền âm Nhập Mật nói với chàng rằng:

- Tên Cát Đạt Tố mắt tia ra những luồng âm quang sắc bén, gân cốt ẩn hiện rất khác thường, tất nhiên đã luyện thành một môn công phu rất âm độc, vậy phải nên cẩn thận mới được, vì trận đấu này có liên quan tới đại cuộc của võ lâm Trung Nguyên mai sau.

Tồn Trung cũng dùng Nghĩ Ngữ đáp:

- Văn bối xin cung kính tuân lệnh.

Kế đó, chàng hướng vào Vô Trần đạo nhân mà vái một lạy, rồi quay người lại, chấp tay, lớn tiếng nói:

- Vô Trần đại tọa đại đệ tử, Trung Nguyên võ lâm mật học Liễu Tồn Trung, xin Cát Đạt Tố đại hiệp chỉ giáo cho.

Liễu Tồn Trung đứng đối diện với thầy trò Tôn Kha Ba, trông thật oai phong lẫm lẫm. Tôn Kha Ba thấy vậy cũng phải kinh, nghĩ thầm:

"Không ngờ Trung Nguyên lại có nhân vật như thế này. Thiếu chút nữa lão phu đã xét đoán lầm y".

Nghĩ đoạn, lão vội vàng dùng Truyền thanh dẫn bảo Cát Đạt Tố:

- Xem tên tiểu tử này không phải tầm thường, không như hai tên nam nữ đệ tử hôm trước đâu. Cứ theo như sự nhận xét của ta có lẽ là một tay bình sanh kinh địch của người. Nếu người muốn chấn phục quần hùng Trung Nguyên, hoàn thành đại kế của chúng ta, thì trận chiến này người phải quyết thắng cho được y. Hãy nên cẩn thận.

Cát Đạt Tố thấy sư phụ bỗng dừng coi trọng Tôn Trung trong lòng liền cười thầm nghĩ bụng: "Tên tiểu tử này thì có được bao nhiêu hỏa hầu mà khiến cho ta phải e dè. Sư phụ chỉ quá lo lắng đó thôi. Có lẽ sư phụ sợ ta trúng phải kế kiêu binh của đối phương chăng? Sư phụ thật đã quá lo xa, tên tiểu tử này vị tất đã chịu nổi ba chiêu của mình, chứ đừng nói là phải cẩn thận e dè".

Nghĩ đoạn, y liền lớn bước tiến lên, đứng đối diện với Liễu Tôn Trung. Lúc ấy hai người chỉ cách nhau chừng hai trượng. Cát Đạt Tố nghênh ngang nói:

- Người ra chiêu trước hay là ta?

Liễu Tôn Trung chấp tay, đáp:

- Đại hiệp từ xa tới là khách. Xin mời ra chiêu trước.

Cát Đạt Tố không khách sáo gì nữa, nói luôn:

- Nếu vậy hãy coi chiêu!

Dứt lời hữu chưởng đã từ từ đẩy ra, nhưng khi tới nửa chừng, bỗng trên bỗng dưới, chưởng thế rất phiêu hốt đẩy tới trước mặt Tôn Trung còn chừng hai tấc, y liền thét lớn một tiếng rung chuyển cả sơn cốc tả chưởng bỗng nhanh như điện chớp phát sau tới trước, hóa chưởng thành trảo, nhằm thẳng Thước Kiều nhị huyết của Liễu Tôn Trung mà chụp tới.

Tôn Trung vội nghiêng đầu né tránh nhưng Cát Đạt Tố đầu vai đã hơi trầm xuống, hữu chưởng lại vỗ tới ngang hông chàng. Tôn Trung vội lép ngực thót bụng, hai chân như đóng đinh xuống đất, vừa tránh thoát chiêu đó trong gang tấc.

Thế thức đôi bên vừa sử dụng kinh hiểm tới tột độ, khiến Tôn Kha Ba cũng phải ngẩn người ra xem. Cát Đạt Tố thấy đánh hụt thế đó của mình liền để lộ chỗ sơ hở, giật mình thất kinh, không kịp suy nghĩ, vội uốn người lộn luôn về phía sau một vòng, trở lại vị trí cũ.

Đang lúc ấy, bỗng nghe thấy chỗ eo núi có tiếng cười đùa vọng tới, rồi nghe thấy một giọng trong trẻo giòn giã nói:

- Sư huynh, hãy coi tên nọ vừa sử dụng thân pháp gì mà cứ nhào lộn như con khỉ đột thế kia?

Lại có một giọng khẽ đáp:

- Đừng có lớn tiếng, kéo sư phụ nghe thấy lại quở trách chúng ta đấy.

Tồn Trung đưa mắt liếc nhìn, thấy đó là một đôi thiếu niên nam nữ. Thiếu nữ mặc võ phục trắng, tuổi trạc mười sáu mười bảy bên ngoài khoác cái áo choàng màu hồng, trên suối tóc huyền có cắm một đoá hoa hồng, nom quả thật yêu kiều diễm lệ, sau lưng eo cắm một thanh trường kiếm, tua kiếm tung bay trong gió, trông lại càng lộ vẻ anh thư tươi đẹp. Còn thiếu niên cũng mặc võ phục trắng, ngang lưng cột một sợi dây màu lục, trên vai cắm một thanh đao, tướng mạo rất nho nhã tuổi độ trên dưới hai mươi.

Thiếu nữ nọ chạy tới trước mặt Vô Trần đạo nhân miệng xưng hô:

- Sư phụ !

Thiếu nữ thở thỏ hỏi:

- Sư phụ, người mặc áo màu huyền đội nón rách như mục đồng kia là ai thế ?

Vô Trần đại nhân khẽ đáp:

- Con chó có lớn tiếng, người này là vị đại anh hùng mà giang hồ vẫn thường nhắc nhở Liễu Tồn Trung đấy.

Thiếu nữ liền vỗ tay mặt lộ vẻ hớn hở nói:

- À thì ra người này là Liễu Tồn Trung. Đệ tử có nghe nhắc đến chàng ta rất nhiều nhưng sao chàng ta lại ăn mặc lam lũ dơ bẩn như thế ?

Vô Trần đại nhân đáp:

- Y là đệ tử của Cái Bang thì làm sao mà ăn mặc chải chuốt như con được?

Thiếu niên xen lời nói:

- Chẳng trách y đối địch lại chả trấn tĩnh đến thế. Thì ra là vị thần tượng mà sư muội vẫn hằng sùng bái.

Thiếu nữ đưa mắt nguýt một cái, phụng phịu nói:

- Ai bảo tiểu muội sùng bái y! Vừa rồi tiểu muội chả vẫn không

nhận ra được y là ai?

Nàng dứt lời, miệng liền cười tươi như hoa nở, nhưng đôi má đã đỏ hồng, mặt lộ hổ thẹn. Thiếu niên nói:

- Tại sao Liễu Tồn Trung lại đấu với hán tử gầy cao kia như vậy?

Vô Trần đạo nhân đáp:

- Hán tử đó là đại đệ tử của Tôn Kha Ba đấy. Hôm nay sư phụ đã căn dặn hai con không được ra đây, tại sao lại dám trái lệnh như thế?

Thiếu nữ châu môi xinh xắn như hai trái anh đào lên, nũng nịu nói:

- Đệ tử cùng với sư ca chỉ sợ sư phụ bị họ ám hại, trong lòng không yên, cho nên mới vội chạy tới đây.

Vô Trần đạo nhân giận dữ nói:

- Ta đã căn dặn hai con không được tới đây, các người không còn coi lời dạy bảo của sư phụ vào đâu, phải không?

Ông ta tuy ngoài miệng thốt ra như vậy, như trong bụng cũng ngầm cảm động về lòng kính của hai ái đồ đã quan tâm đến mình như vậy, nên ông ta lại nguôi cơn giận ngay.

Lúc ấy trận đấu đã bắt đầu khấn trương khôn tả. Liễu Tồn Trung vẫn cong lưng, khom mình, hai tay chấp trước ngực, mắt chăm chú nhìn những thế thức biến hóa của Cát Đạt Tố.

Cát Đạt Tố đôi mắt tia ra những luồng ánh sáng màu lam chói lọi, mười ngón tay cong lại như mười móng vuốt chim ưng, móng tay bỗng biến thành sắc tím tia ra những luồng lạnh khí. Lúc này nom y tựa như con vượn bạch lớn miệng phun phì phì cứ nhảy nhót loạn xạ quanh người Tồn Trung.

Thoạt đầu y còn nhảy theo từng nhịp điệu sau đó cứ mỗi lúc một nhanh và sau cùng chỉ còn thấy một bóng trắng thấp thoáng lướt quanh Liễu Tồn Trung khiến mọi người hoa cả mắt.

Lúc ấy không riêng gì Vô Trần đạo nhân sắc mặt nghiêm trọng mà cả Tôn Kha Ba thần sắc cũng khấn trương cực độ. Sài Đạt Mộc và Cổ Đạt Lạt lộ vẻ ngạc nhiên vội lên tiếng hỏi:

- Sư phụ, đối phó với một tên tiểu tử như thế này tại sao đại sư huynh lại phải dùng đến Vu Viên công như thế? Như vậy có khác gì dùng sức mạnh của núi Thái Sơn để đè lên một con chuột không?

Tôn Kha Ba đáp:

- Hai đứa người hoả hầu hãy còn non nớt, chưa sánh kịp với đại sư huynh, thì làm sao nhận xét được lợi hại bên trong như thế nào? Tiểu tử này bề ngoài nom có vẻ tầm thường, nhưng nguyên thần nội liễm, công lực đã đạt tới mức địch không động thì ta không động, phải ứng theo sự công kích của đối phương. Vì vậy mà đại sư ca các người mới phải sử dụng đến Vô Viên công để làm rối loạn tâm thần y. Bằng không dù có đấu đến ba ngày ba đêm cũng chưa chắc đã đánh bại nổi tiểu tử này.

Cổ Đạt Lạt chép miệng, nói:

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Khi Vô Viên công của đại sư huynh phát xuất, thì tiểu tử này thế nào cũng phải toi mạng. Một nhân vật tuổi trẻ và tài ba như thế này lại chết yếu thì quả thật rất đáng tiếc.

Tôn Kha Ba cười rất âm hiểm nói:

- Sao mi còn có tư tưởng xót thương kẻ địch như vậy? Di huấn của Vu Công môn tổ sư chúng ta như thế nào, người có còn nhớ không?

Sài Đạt Mộc vội xen lời:

- Phải diệt hẵn ý nghĩ xót thương người, cần ra tay thật tàn độc.

Cổ Đạt Lạt vội tiếp:

- Tàn sát cho thật nhiều, chẳng chút nương tay. Đó là tôn chỉ của Vu Công môn.

Tôn Kha Ba cười ha hả, nói:

- Đúng lắm! Nếu không ra tay thật tàn độc thì làm sao còn tự xưng là Vu Công môn được.

Lúc ấy Cát Đạt Tố đã chạy tới mức nhanh tột độ; móng tay đã biến thành màu đen, âm công đã vận lên đến mức tối thượng.

Thiếu nữ đệ tử của Vô Trần đạo nhân, thấy tình thế khẩn trương như vậy, mặt hơi lộ vẻ kinh hoảng, khẽ nói:

- Sư phụ, đệ tử chỉ sợ... Tên Cát Đạt Tố sử dụng môn công phu gì, mà móng tay lại đen sì, tia ra những luồng âm quang lạnh lẽo như vậy? Đệ tử e rằng Liễu Tồn Trung chống đỡ không nổi, sư phụ mau ra trợ giúp y đi.

Thiếu niên cười hi hí, nói:

- Sao sư muội cứ quá lưu tâm đến Liễu Tồn Trung như thế ? Vừa rồi sư muội chả đã nói không biết y là ai!

Thiếu nữ lườm y một cái, lại quay sang sư phụ cất giọng oanh tho

thẻ:

- Sư phụ sao thấy người ta sắp chết trước mắt mà vẫn cứ điềm nhiên khoan tay đứng nhìn, không cứu giúp như vậy?

Vô Trần đạo nhân nghiêm nghị đáp:

- Một nhân vật có danh phận như sư phụ làm sao có thể ra tay trợ giúp y được. Sự giảng cứu võ học trong võ lâm phải một đấu một thì bằng vào công phu thực của mình, dù có bị thất bại chết trong tay đối phương cũng chỉ tự trách mình học nghệ còn non kém. Là nhân vật thuộc giới hiệp nghĩa đạo chúng ta cần phải tôn trọng quy luật của võ lâm mới phải.

Thiếu nữ nũng nịu nói:

- Đệ tử không hiểu được quy luật đó, móng tay của tên Cát Đạt Tố hiển nhiên có luyện một môn tà công cực độc để đả thương người, như vậy mà cũng gọi là võ lâm quy củ hay sao?

Vô Trần đạo nhân đáp:

- Con chó nên quấy rầy như thế. Sư phụ xem chừng Liễu Tồn Trung đã sớm phòng bị rất nghiêm mật, tập trung toàn thân thể ứng phó, chưa có vẻ gì là núng thế cả. Con hãy coi kìa.

Đạo nhân đưa tay ra chỉ, chỉ thấy Liễu Tồn Trung lúc này mắt tia ra những luồng ánh sáng chói lọi bỗng giơ tay lên hất hẳn chiếc nón rách đang đội trên đầu ra xa hơn trượng, thì vừa lúc Vu Viên công của Cát Đạt Tố bắt đầu lấn át tới trước mặt chàng.

Đôi bên chỉ còn cách nhau chừng bốn thước. Bỗng Cát Đạt Tố hét lớn một tiếng, tung mình nhảy lên trên cao hai trượng. Trong khi còn đang lơ lửng ở trên không, y liền uốn người lộn một vòng, đầu dưới chân trên, mười ngón tay như mười cái móc sắc chộp thẳng vào Thiên Đình huyết của Liễu Tồn Trung.

Nhưng chỉ nghe thấy "bốp" một tiếng thật lớn, mười ngón tay của Cát Đạt Tố đã chộp trúng một tảng đá ở cạnh đó, khiến đá vụn bay tứ tung, tảng đá đó liền bị bể ra làm hai. Trên mặt tảng đá liền lộ ra một vết nám đen.

Lần thứ hai Cát Đạt Tố tấn công hụt, y đã kinh hoàng đến toát mồ hôi lạnh, lại vội tung mình lộn vòng nhảy về phía sau, thoát ra khỏi vòng chiến.

Lúc y đứng vững, vội đưa mắt nhìn, thấy Liễu Tồn Trung đang ung dung lượm chiếc nón đội lên đầu. Thế công như trời long đất lở

của Cát Đạt Tố đánh hụt lần thứ hai, khiến y bị tiêu hao nguyên lực rất nhiều. Y nghĩ thầm:

"Tên tiểu tử này sử dụng thân pháp gì mà nhanh đến nỗi mình không sao nhận ra được y đã né tránh như thế nào? Nếu công lực của ta tiếp tục bị tiêu hao như thế này có lẽ sẽ bị thảm hại về tay y cũng chưa chừng".

Thái độ cuồng ngạo của y đã mất hẳn, trong lòng cũng hơi có vẻ khiếp sợ. Bỗng y lại nghe thấy Tôn Kha Ba dùng Vu Công truyền thanh nói vọng tới:

- Ta sớm nói tên tiểu tử Liễu Tồn Trung này không phải là tầm thường, đã dặn bảo người phải cẩn thận đề phòng, quả thật không sai chút nào. Cũng may người chỉ tấn công hụt mà chưa bị đánh bại. Người hãy mau dùng chiêu thức Vu Công môn quây chặt y, rồi chăm chú nghe ta chỉ điểm, không được nóng nảy.

Cát Đạt Tố nghe sư phụ bảo sẽ chỉ điểm cho mình, liền phấn chấn tinh thần, lại tung mình nhảy tới trước mặt Liễu Tồn Trung, giương mười ngón tay ra tấn công luôn.

Lúc ấy thiếu nữ lại thở thở nói:

- Liễu Tồn Trung đại hiệp hãy cẩn thận đề phòng? Móng tay y cô tẩm độc đấy.

Sài Đạt Mộc đứng ở chỗ đối diện nghe nói liền nhảy phắt lên quát lớn:

- Người nói gì thế ? Cao thủ giao đấu, cấm người ngoài không được chỉ điểm.

Thiếu nữ bĩu môi, nói:

- Ai chỉ điểm nào? Cao thủ đấu với nhau chỉ bằng vào bản lãnh thực sự của mình. Nay sư huynh của người lại sử dụng độc công để mong chế thắng. Như vậy các người không hổ thẹn hay sao?

Cố Đạt Lạt xen lời nói:

- Chưa chắc chúng ta cần thái sử dụng tới chất độc. Không tin, người cứ thử xem kìa?

Lúc ấy đấu trường lại có sự biến hóa. Tồn Trung vì e dè móng tay tẩm độc của đối phương cho nên không dám chống đỡ thẳng, chỉ dùng thân pháp uyển chuyển né tránh đợi chờ sự sơ hở của đối phương mà phản công lại.

Nay lại bị Cát Đạt Tố dùng chiêu thức Vu Công môn thủ pháp rất quái dị chiếm mất thượng phong khiến nhất thời Tôn Trung tay chân cuống quýt. Hơn nữa tên Cát Đạt Tố từ Thanh Hải Pháp Nhĩ tự đến Lạt Bột Tự, trừ sư phụ y là Tôn Kha Ba ra có thể nói y là tay vô địch. Ngoài Hỏa hầu Vu Viên Công mà y chưa đạt được tới mức tối thượng thì có thể nói bất cứ môn công phu nào khác y cũng không thua kém gì sư phụ y cả.

Lần này ra tay lần thứ ba y lại chiếm được thượng phong trong lòng đã khắp khởi mừng thầm. Tôn Trung vì hoảng sợ độc công ở móng tay đối phương cho nên đã bị chiếm mất tiên cơ. Cao thủ đấu với nhau thắng bại then chốt là chiếm được lợi điểm đó.

Lúc này Tôn Trung chỉ còn biết thối lui về phía sau lia lịa nghiêng tả tránh hữu tình thế quả thật hung hiểm cực độ khiến thầy trò Vô Trần đạo nhân đều lo âu thầm.

Bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba cười ha hả nói:

- Vô Trần đạo hữu, hiện tại đã đấu được bao nhiêu chiêu rồi?

Vô Trần đạo trưởng miễn cưỡng đáp:

- Bần đạo không thông số học cho nên không có đếm.

Sài Đạt Mộc xen lời nói:

- Nếu thế để mỗ đếm cho "Bảy mươi hai chiêu".

Y vừa dứt lời Cổ Đạt Lạt lại lớn tiếng đếm:

- Bảy mươi ba, bảy mươi bốn, bảy mươi lăm...

Thiếu nữ đệ tử của Vô Trần đạo nhân chau môi ra quát mắng:

- Người đừng có đếm tầm bậy: Người ta còn chưa biến chiêu tại sao người đếm bảy mươi lăm rồi?

Sài Đạt Mộc làm như không nghe thấy đếm tiếp:

- Bảy mươi sáu...

Lúc này nàng nọ mặt rầu rĩ mắt đỏ hoe như muốn khóc chân dậm xuống đất lia lịa nói:

- Sư phụ! Sư phụ! Sao thấy người ta đang lâm nguy mà vẫn cứ điềm nhiên không ra tay trợ giúp?

Vô Trần đạo nhân thản nhiên đáp:

- Con đừng nên nóng nảy như thế, cứ bình tĩnh đứng xem chưa chắc Liễu Tôn Trung đã bại đâu.

Thiếu nữ vội hỏi lại:

- Sư phụ nhận thấy Liễu Tồn Trung sẽ không bị bại hay sao?

Vô Trần đạo nhân nói:

- Cứ như sư phụ xem, thì Liễu Tồn Trung công lực cùng cơ trí đều trên hẳn Cát Đạt Tố. Chỉ vì y chưa nghĩ ra được cách chế ngự đối phương đấy thôi. Sư phụ thường nghe đồn đại Liễu Tồn Trung mưu trí tuyệt luân, có lẽ lúc này y bị đẩy lui về phía sau là y đã dùng kế lấy thoái làm tiến để tranh thủ thời cơ đó thôi.

Thiếu nữ lộ vẻ mừng rỡ hỏi :

- Sư phụ thật như vậy Tại sao sư phụ lại biết chàng ta lấy thoái làm tiến tranh thủ thời cơ như thế?

Vô Trần đạo nhân:

- Vì sư phụ thấy Liễu Tồn Trung né tránh hữu mất đảo lộn hoài dường như là đang suy nghĩ lời giải đáp về một sự kiện cốt yếu gì vậy.

Thiếu nữ buột miệng kêu "ôi chà" một tiếng nói:

- Trận đấu đang tới hồi sinh tử thì còn suy nghĩ giải đáp điều gì nữa? Liễu Tồn trung thật là chàng ngốc.

Vô Trần đáp:

- Nếu không giải quyết được điều cốt yếu đó thì Liễu Tồn Trung không sao thủ thắng được.

Thiếu nữ hỏi tiếp:

- Thế sư phụ có biết điểm cốt yếu đó không ?

Vô Trần đáp:

- Điểm quan trọng này là cách thức phá chiêu trong võ học. Thân hình bộ pháp của Cát Đạt Tố trông như một con vượn vậy, so sánh với Phi Viên Công của Hồ gia môn còn quý dị gấp trăm lần. Hơn nữa móng tay y lại luyện một môn kỳ công dị độc, chỉ sơ sót mảy may cũng đủ táng mạng tại chỗ. Liễu Tồn Trung lúc này đang kiếm cách hóa giải những điểm khó khăn đó.

Thiếu nữ liền dậm chân, nói:

- Nếu vậy tại sao sư phụ không chỉ cho chàng ta?

Vô Trần thờ dãi một tiếng, nói:

- Đôi bên giao đấu đã tới mức sinh tử, nếu ám trợ ngầm, chẳng

hóa ra không được quang minh chính đại?

Thiếu nữ có vẻ oán trách, hờn dỗi nói:

- Sư phụ cứ cố chấp như vậy, chà trách bọn tà ma ngoại đạo cứ gây phong ba bão táp, hoành hành hãm hại người lương thiện mãi như vậy.

Đang lúc ấy bỗng thấy Cát Đạt Tế hét lớn một tiếng như trời long đất lở, thân hình của y trông tựa như một con chim ưng xà xuống bắt thỏ, kinh lực ở mười ngón tay phát ra những luồng âm phong lạnh lẽo buốt xương. Trong khoảng mười trượng đều bị luồng lạnh khí đó bao trùm nhằm trên dưới tả hữu Liễu Tồn Trung chớp tới.

Thiếu nữ thấy Tồn Trung không sao tránh thoát được liền thất kinh la lớn:

- Trời ơi!

Tiếng la của nàng ta chưa dứt đã thấy Liễu Tồn Trung hai chân đóng đinh xuống đất giữa người xuống sát mặt đất lộn về phía sau liên tiếp mấy vòng tránh thoát khỏi thế công kích mạnh như lôi đình vạn cân này của đối phương.

Sự ứng biến đó của chàng nhanh nhẹn cực cùng khiến cho cả Vô Trần đạo nhân lẫn Tôn Kha Ba đều phải khen ngợi thâm. Cố Đạt Lạt giờ ngón tay cái lên nói:

- Công phu cao siêu thật! Đây là lần đầu tiên ta được gặp một nhân vật có tài ba như thế này.

Tôn Kha Ba hừ nhạt một tiếng nói:

- Cao siêu cái gì! Người xem kìa!

Thì ra Liễu Tồn Trung vừa phá giải được chiêu thức Vu Viên công đó, nhất thời hơi phân thần động tác liền chậm lại. Cát Đạt Tố thừa cơ hội đó đã nhanh nhẹn lướt tới gần, vận hết mười hai thành công lực Vu Viên công, nhắm giữa ngực đối phương tấn công luôn. Tồn Trung căn cơ thâm hậu, tâm thần rất trấn tĩnh, hai chân vội điểm xuống mặt đất tung mình lên cao, lướt ra ngoài xa hơn trượng, tránh thoát được thế nguy hiểm đó trong đường tơ kẽ tóc, tuy vậy cũng đã khiến chàng phải toát mồ hôi lạnh ra.

Nhưng vừa rồi chàng chợt nghe thấy thiếu nữ kêu lên trời ơi bỗng chợt tỉnh ngộ nghĩ thâm:

- Ta hồ đồ thật, sao lại quên mất sử dụng Chấn Thiên tâm pháp.

Chàng vừa hạ chân xuống mặt đất thì Cát Đạt Tố đã thừa lúc thắng thế, lại thi triển tuyệt kỹ giương mười ngón tay ra, tay trái chộp vào mười hai trọng yếu đại huyết, hữu thủ nhằm Thiên Linh Cái đối phương chộp tới thế mạnh như bài sơn đảo hải.

Đang lúc ấy, bỗng có tiếng Liễu Tồn Trung thét lớn, hữu chưởng đã tuôn ra một thế. Chỉ nghe đến "âm" một tiếng, tiếp theo đó là tiếng la rất quái dị của Cát Đạt Tố, thân hình y đã bị chưởng lực đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, như một con diều đứt dây, nhằm phía vách đá bay thẳng tới.

Mọi người thấy đầu y sắp va đập vào vách đá, vỡ toang đến nơi, thì bỗng nghe thấy Tôn Kha Ba "hừ" nhát một tiếng, người như một mũi tên rời khỏi cung nhanh nhẹn nhảy xổ về phía vách đá đó, giương tay ra chộp lấy Cát Đạt Tố.

Sự biến chuyển này khiến cho ai nấy đều ngẩn người ra, không hiểu nổi Liễu Tồn Trung đã dùng chưởng pháp gì mà chỉ một thế đã đánh bắn được đối phương ra tận ngoài xa như vậy?

Lúc ấy Tôn Kha Ba sắc mặt xám xịt, cười "hắc hắc" luôn miệng, cúi xuống xem xét Cát Đạt Tố, thấy y không hề bị thương tích gì cả, mà chỉ bị hôn mê thôi.

Tôn Kha Ba vội đưa chưởng ra đề lên Huyền Xu huyết của đệ tử để làm lưu thông khí huyết. Giây lát sau, Cát Đạt Tố đã khôi phục lại được tri giác, ngồi nhồm dậy hoạt động như thường.

Thiếu nữ vội quay sang hỏi Vô Trần đạo nhân:

- Sư phụ, tên Cát Đạt Tố này đã luyện được môn công phu gì mà bị trúng chưởng đó y vẫn không hề hấn gì như vậy?

Vô Trần mỉm cười đáp:

- Công phu của y sử dụng là Vu Viên công, khinh công đã đạt tới mức nhanh nhẹn hơn cả loại khỉ vượn. Vừa rồi khi phát giác oai lực thế chưởng của Liễu Tồn Trung lấn át tới y đã vội tung mình nhảy lùi về phía sau ngay cho nên chỉ bị chưởng phong hất bắn ra ngoài xa thôi. Hồi nãy sư phụ đã có nói là Liễu Tồn Trung không thể bị hại được, bây giờ còn lo sợ nữa nay thôi?

Thiếu nữ lại hỏi:

- Nếu vậy Tôn Trung vẫn không được coi là thắng ư?

Vô Trần đáp:

- Đương nhiên, người tướng Cát Đạt Tổ là một tay dễ đối phó hay sao? Nếu Liễu Tôn Trung không nhờ được trí tuệ hơn người, chưởng pháp lại trác tuyệt thì đã sớm bị hại trong tay y rồi.

Chỉ trông thấy Tôn Kha Ba chậm rãi tiến lên cười nhạt nói:

- Chưởng lực mạnh thật! Hôm nay thật Tôn Kha Ba mới được sáng mắt ra. Anh hùng trọng anh hùng. Nào lại đây, mỗ với hai bàn tay thịt này lãnh giáo chưởng pháp của bạn một phen sao?

Tôn Trung đang định nói câu "không dám" đã thấy Tôn Kha Ba cười nhạt một tiếng chưởng lực như bài sơn đảo hải đẩy ra đè tới trước ngực chàng.

Liễu Tôn Trung muốn vận Chấn Thiên tâm pháp lên chống đỡ nhưng không còn kịp, chàng đành vận toàn lực vào song chưởng giờ lên chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng Tôn Trung đã bị chưởng lực của Tôn Kha Ba đẩy bắn về phía sau mấy trượng, khí huyết đảo ngược. Thiếu nữ vội thất thanh la lớn:

- Rõ thật không biết xấu hổ! Ý lớn bắt nạt nhỏ! Nam đệ tử của Vô Trần cũng nói:

- Đồ đệ tử võ sư phụ lại nhảy ra tranh hơn thua, thật không còn coi quy củ của giang hồ vào đâu cả!

Tôn Kha Ba trợn mắt nói:

- Đồ đệ tử võ cái gì? Chưa tới một trăm chiêu thì trận đấu chưa thể coi là chấm dứt được. Hơn nữa đây là mỗ hâm mộ tài nghệ ban thưởng tài nghệ cho y đấy thôi!

Sài Đạt Mộc đứng cạnh đó cao giọng nói:

- Sư phụ chúng ta là tôn sư nhất đời, nay lại hạ mình ấn chứng võ học với Liễu Tôn Trung, như vậy là đã làm tăng giá trị cho y, y phải lấy làm vinh hạnh mới đúng.

Cổ Đạt Lạt cũng xen lời, nói:

- Không dám ấn chứng cũng chẳng khó khăn gì, chỉ cần cúi đầu chịu nhận phục là được ngay.

Liễu Tôn Trung nghe nói, đột nhiên cả giận, lớn tiếng hỏi:

- Tôn Kha Ba, ngài muốn thử thách bao nhiêu chưởng?

Tôn Kha Ba cười giọng nham hiểm đáp:

- Chỉ cần ấn chứng ba chưởng là đủ lắm rồi. Đến chưởng thứ tư,

thử hỏi tính mệnh nhỏ nhỏ của người có còn nữa hay không?

Liễu Tồn Trung ung dung nói:

- Được lắm. Mời ngài ra chưởng đi!

Vô Trần đạo nhân giật mình thất kinh, vội dùng Truyền âm nhập mật nói với Liễu Tồn Trung:

- Liễu đại hiệp chớ nên tức khí nhất thời mà liễu lĩnh như thế ! Tên Tôn Kha Ba này tới đây là có ý muốn gây rối đại cuộc Trung Nguyên. Vì vậy chúng ta không nên tranh cường hiếu thắng, sợ làm hỏng mất đại sự sau này. Hơn nữa, bản đạo nhận thấy công lực của đại hiệp vẫn chưa phải là đối thủ với y.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Xin tiên bối cứ an tâm. Tiểu bối đã sớm phòng bị nghiêm mật.

Tôn Kha Ba bỗng cười hắc hắc rất quái dị nói:

- Trần đạo hữu, bạn dùng Truyền âm nhập mật dặn dò đồ đệ như thế đã phạm vào quy tắc của việc ẩn chứng. Cũng may Tôn Kha Ba mỗi là người đại lượng, không cần để ý tới làm chi. Bằng không, tin này được đồn ra chốn giang hồ, là hai sư đồ bạn đã hiệp lực giúp công Tôn Kha Ba mỗi, không khỏi tránh được bị thiên hạ chê cười.

Thiếu nữ xen lời nói:

- Người đừng có dùng lời vu khống, ai thêm hợp lực giúp công người bao giờ?

Vô Trần giận dữ quát mắng:

- Tổ Tổ con không được vô lễ.

Thì ra nàng họ tên là Tổ Tổ, nghe sư phụ quát mắng hoảng sợ rụt đầu lè lưỡi, quay sang người sư huynh, làm mặt xấu. Tôn Kha Ba lạnh lùng quát:

- Chuẩn bị đi?

Nói rồi, y liền phát tay áo rộng, song chưởng vẫn theo thế thức cũ, chưởng lực bao hàm những luồng sóng gió ngầm, cuộn cuộn đẩy tới.

Liễu Tồn Trung vội vận Chấn Thiên tâm pháp lên. Tả hữu chưởng liên hoàn đánh ra. Chỉ nghe thấy mấy tiếng âm âm nổi lên, cát bụi bay lên mù mịt, lá rụng rơi tả như mưa. Mọi người đưa mắt nhìn thấy Tôn Kha Ba và Liễu Tồn Trung hai người đều bị đẩy lui hai bước.

Liễu Tồn Trung lại hét lớn một tiếng, gia tăng kinh lực vào song chưởng, bổ mạnh vào người đối phương.

"Ầm ầm", kinh phong nổi lên như bão táp cây cối bật gốc nghiêng ngã. Sắc mặt đỏ ửng hồng của Tôn Kha Ba đã biến thành màu tím tía. Hai mắt màu lam của y tia ra những luồng ánh sáng khủng khiếp. Y từ từ giơ cao song chưởng lên, chân tiến lên từng bước một.

Liễu Tồn Trung thấy thanh thế của đối phương như vậy, khiến ý chí phấn đấu của chàng lại càng tăng gấp bội, liền nghĩ thầm:

"Được lắm. Người đã nhất quyết giao nhiệm công lực của mình, vậy hãy chuẩn bị nhận lấy chưởng này".

Nghĩ đoạn, tinh thần liền phấn chấn, chàng thét lớn một tiếng. Chấn Thiên tâm pháp đã vận lên tới mười hai thành, tả hữu chưởng đồng thời đánh ra. Thế tấn công thanh thế kinh người, trội hẳn hơn hai thế trước. Chấn Thiên tâm pháp nguyên là môn võ học chấn bang của Cái Bang. Trong quy củ Cái Bang, ngoại trừ bang chủ ra, chỉ có nhân vật thuộc vai vế chữ "Địa" mới được truyền thụ.

Liễu Tồn Trung mới được thăng lên vai vế chữ "Địa" phẩm tánh ôn nhu, chính khí lẫm lẫm, cho nên đương kim bang chủ là Lữ Di Hạo đã ngầm tuyển chọn chàng là nhân vật duy nhất kế nhiệm. Vì vậy, những lúc nhàn rỗi, ông ta thường đem những khẩu quyết về môn Chấn Thiên tâm pháp truyền thụ cho chàng cùng chỉ bảo rất kỹ lưỡng pho võ công này, lợi hại ở chỗ cương mãnh tuyệt luân, oai lực của nó khiến cho bất cứ sự kiên cố nào cũng không thể chịu đựng nổi.

Hoàng Diện Phong Cái khi ở Kim Phật giáp, chỉ một bồng mà đã đánh rớt hết mọi binh khí của Ngũ Hành Đội, và khi ở Tiêu Dao quan chỉ một bồng đã hất tung bọn kiếm thủ của Đông Doanh ra tận đằng xa, là vì ông ta đã vận dụng Chấn Thiên tâm pháp vào cây bồng. Đủ rõ sự lợi hại của nó như thế nào?

Lúc này Liễu Tồn Trung đã vận dụng đến mười hai thành Chấn Thiên tâm pháp lên tấn công đối phương nên khi bốn chưởng va chạm nhau đột nhiên chàng cảm thấy có hai luồng âm khí rất kỳ dị tựa như hai con rắn nhỏ xuyên thẳng chưởng phong xâm nhập vào cơ thể mình.

Chàng biết ngay có sự bất ổn vội tung mình nhảy luôn về phía sau.

Nhưng lúc ấy Tồn Trung chỉ nhảy ra ngoài tránh né, còn Tôn

Kha Ba lại bị đẩy lui. Vô Trần liền vỗ tay reo lên:

- Đã đấu xong ba chưởng, Liễu Tồn Trung là người thắng cuộc!

Tôn Kha Ba lộ nụ cười rất giảo hoạt nói:

- Mỗ với Liễu Tồn Trung đại hiệp ấn chứng chưởng lực phen này ai thắng ai bại phải nửa tháng sau mới biết được. Đồ đệ chúng ta đi thôi!

Dứt lời y không thèm chào hỏi gì cả thầy trò đều quay người bỏ đi luôn.

Vô Trần đạo nhân sau khi thấy thầy trò Tôn Kha Ba đã đi xa rồi mới quay sang Liễu Tồn Trung:

- Liễu đại hiệp có việc gì không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đa tạ tiên bối đã quan tâm tới. Văn bối không sao cả, đã không làm nhục sứ mạng của mình.

Vô Trần đạo sĩ liền quay sang giới thiệu đôi nam nữ đệ tử của mình với Tồn Trung, người nam họ Dương tên Cự Nguyên còn thiếu nữ nọ là Tố Tố.

Tố Tố cất tiếng hỏi:

- Liễu đại hiệp, vừa rồi rõ ràng thấy đại hiệp đã thủ thắng tại sao lại còn phải nhảy lùi về phía sau như vậy?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Công lực của Tôn Kha Ba quái dị tuyệt luân, phát ra luồng khí âm hàn cực kỳ lợi hại. Tại hạ chỉ sợ khí đó xâm nhập vào cơ thể, cho nên mới vội nhảy lùi về phía sau là thế.

Tố Tố mới vỗ lã "à" lên một tiếng, nói:

- Nếu vậy Liễu đại hiệp không bị gì chứ?

Liễu Tồn Trung thấy nàng quan tâm đến mình như vậy trong lòng cảm kích, khẽ đưa mắt nhìn nàng.

Nàng nọ hổ thẹn, vội cúi đầu xuống. Dương Cự Nguyên xen lời, nói:

- Sư muội thật chỉ hỏi những lời thừa. Câu hỏi này vừa rồi sư phụ đã hỏi rồi là gì!

Vô Trần đạo nhân mặt hơi lộ vẻ nghi ngờ, cất tiếng hỏi:

- Liễu đại hiệp lúc ấy có cảm thấy luồng âm hàn đó xâm nhập

không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Lúc đó cánh tay vẫn bối cũng hơi cảm thấy tê buốt, nhưng chỉ thoáng cái rồi lại như thường ngay.

Vô Trần đạo sĩ nói:

- Đại hiệp để bản đạo coi qua xem sao?

Liễu Tồn Trung vội duỗi tay ra cho Vô Trần xem xét, ông ta quan sát kỹ lưỡng một hồi, không thấy có gì khác lạ cả mới yên tâm nói:

- Nếu không nhờ có Liễu đại hiệp kịp thời tới nơi, thì thật khó lòng xua đuổi nổi tên Tôn Kha Ba nọ rời khỏi nơi đây. Tuy vậy, kể từ hôm nay, Trung Nguyên võ lâm thể nào cũng sẽ có rất nhiều chuyện phiền phức.

Bổng giọng nói lộ đầy vẻ cảm khái, ông ta nói tiếp:

- Tại sao Liễu đại hiệp lại tới nơi này đúng lúc như thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Văn bối thừa lệnh bang chủ xuống miền Nam để tra xét một việc âm mưu lớn trong võ lâm, cho nên ngẫu nhiên theo dõi kẻ địch tới nơi đây. Vừa rồi văn bối ẩn núp ở trên cây cổ tùng, có nghe những lời đối thoại giữa tiền bối với Tôn Kha Ba, có lẽ tiền bối cũng hay rõ được hành động của thầy trò y như thế nào?

Vô Trần đạo sĩ thở dài nói:

- Bản đạo tuy mình thường hay nhàn vân đã hạc, nhưng đối với nửa mảnh dư đồ của tiền nhân để lại, cũng luôn luôn tưởng nhớ tới không lúc nào nguôi, cho nên đối với những động tĩnh của triều đình gần đây bản đạo cũng rất lấy làm bất nhẫn. Tên Tôn Kha Ba này là chưởng môn của Vu Công môn ở Thanh Hải, Lạp Bột Tự. Lần này y chọn lựa những môn hạ tinh anh vào Trung Nguyên này ẩn chứng võ học với bản đạo nhưng thật ra y còn một âm mưu khác nữa. Cứ như bản đạo được biết y đã có hẹn trước với Đông Doanh, mượn tiếng tới đây để ẩn chứng võ học, nhưng thật ra là tới để dò động tĩnh, xem thực lực của bản đạo như thế nào...

Liễu Tồn Trung vội ngắt lời, hỏi:

- Lúc này văn bối nghe trộm, thấy Tôn Kha Ba nói đã giao đấu với tiền bối suốt hai ngày hai đêm mà vẫn bất phân thắng bại. Việc đó có thật không?

Vô Trần đáp:

- Việc đấu hai ngày hai đêm thì có thật, nhưng bảo là không có kẻ thắng người bại, điều này, vấn đề này...không được đúng cho lắm.

Liễu Tồn Trung chợt hiểu ra, "à" lên một tiếng, hỏi lại:

- Nếu vậy, tiền bối đã có ý nhường y phải không ?

Vô Trần khẽ gật đầu, đáp:

- Y đường đường là một đại tôn sư võ học đương thời, nếu bản đạo thắng y một chiêu thử hỏi y còn mặt mũi nào gặp lại những nhân vật giang hồ nữa, tất nhiên sẽ ôm hận khôn nguôi, không sao hóa giải được.

Tồn Trung nghe Vô Trần nói như vậy, trong lòng rất cảm phục, nghĩ thầm:

"Người này không những phẩm tính quá thiện, mà còn luôn luôn lo lắng tới đại cuộc của Trung Nguyên, dụng tâm quả thật khó khăn, khổ sở, không hổ thẹn là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ".

Vô Trần bỗng cất tiếng hỏi:

- Liễu đại hiệp thừa lệnh bang chủ xuống miền Nam để ngầm tra xét một đại âm mưu trong võ lâm, vậy có phát giác được điều gì khả nghi không?

Tồn Trung đáp:

- Việc khả nghi thì rất nhiều, nhưng vẫn chưa nắm được bằng chứng gì xác đáng cả. Dọc đường văn bối đã phát hiện rất nhiều võ lâm nhân vật hành tung thật bí ẩn, rất đáng khả nghi. Thậm chí đến bọn người bịt mặt, hành vi thật lén lút, âm hiểm, đã bị văn bối giết chết không ít.

Vô Trần liền nói:

- Chả trách gần đây trên giang hồ đồn đại có rất nhiều nhân vật bịt mặt, vai đeo trường kiếm đều bị chuồng lực của một thanh niên hạ sát. Thì ra thanh niên nọ lại là Liễu đại hiệp.

Ngừng lại giây lát, Vô Trần bỗng hỏi:

- Liễu đại hiệp đã phụng lệnh đi tra xét một âm mưu, sao không nhân dịp cố giữ lại một vài tên để tra hỏi họa may tìm được chút manh mối, sao lại tàn sát hết bọn chúng như thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Văn bối cũng đã sớm nghĩ tới vấn đề đó nhưng khôn nổi bọn

ngu xuân đó đều liều chết nhất định không tiết lộ điều nào, tựa hồ như chúng không coi cái chết vào đâu cả. Vì vậy vẫn bối mới ra tay hạ sát để sau này khỏi bị vướng chân vướng tay.

Tố Tố nghe nói bỗng nhoẻn miệng cười hỏi:

- Đại hiệp nói gì mà kỳ lạ vậy? Để bọn chúng sống sao lại vướng chân vướng tay được?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Không là bạn thì là địch. Nếu dung tha chúng một ngày thì sự quấy rối của chúng cũng không phải là nhỏ. Bọn chúng xưa nay đều không phải là những nhân vật tốt lành gì. Thử hỏi nếu không quét sạch thì còn để chúng làm chi?

Tố Tố thè lưỡi ra, nói:

- Ối chà! Liễu đại hiệp hung dữ thật!

Dương Cự Nguyên bỗng xen lời, nói:

- Đối phó với bọn dã tâm dê tiện ấy, nếu không hung dữ cũng không được. Chúng ta là người hành đạo trên chốn giang hồ, không thể xử theo lòng mềm yếu của đàn bà con gái được.

Liễu Tồn Trung bỗng nghĩ tới một việc, liền quay sang hỏi Vô Trần đạo nhân:

- Văn bối đuổi theo hai tên áo lam chạy vào trong khu rừng này thì không thấy tung tích của bọn chúng đâu nữa. Tiền bối có phát giác bọn chúng không?

Vô Trần đáp:

- Rừng này ngang dọc có tới hơn ba chục dặm, bên trong có rất nhiều ngõ ngách, cây cối um tùm, đừng nói là chỉ hai tên áo lam đó, mà dù cho là một đoàn người, nếu đuổi sai phương hướng, cũng khó lòng tìm kiếm ra được. Tại sao đại hiệp lại đuổi theo hai tên áo lam nọ?

Tồn Trung đáp:

- Hai tên áo lam có lẽ rất có quan hệ tới việc tàn sát Khai Phong Viễn Dương phiêu cuộc.

Dứt lời, chàng liền đem chuyện ở Thanh Sơn Cơ, Thái Bạch lâu, nhất nhất thuật lại cho Vô Trần nghe một lượt, sau cùng, chàng còn nói lên hoài nghi của mình đối với thân phận của Trần cô nương cho ông ta nghe rồi tiếp:

- Văn bối nghe Lâm Phú, người của Viễn Dương phiêu cuộc nói, thì vị Trần cô nương không phải là một thiếu nữ tầm thường, dường như có liên quan tới một manh mối gì rất hệ trọng vậy. Bằng không, tại sao Lâm Phú lại liều chết để tìm kiếm nàng, mà đối phương lại phải nhiều cao thủ, cố gắng cướp nàng ta đi cho bằng được như thế ?"

Vô Trần nhắm mắt chăm chú nghe. Tồn Trung vừa nói tới đây, Tổ Tổ xen lời hỏi:

- Liễu... Liễu đại ca, ấy quên, Liễu đại hiệp...

Dương Cự Nguyên đứng cạnh đó liền cả cười, nói:

- Sư muội kêu gọi gì mà kỳ cục vậy, lúc đại ca lúc đại hiệp, xưng hô loạn xạ cả lên như thế ?

Liễu Tồn Trung tươi cười nói:

- Tiếng xưng hô đại hiệp này, tại hạ thật không dám nhận. Xin các hạ cứ kêu thẳng tên cho thì hơn.

Vô Trần liền nói:

- Đúng lắm. Lúc này chúng ta đã coi nhau như người cùng một nhà hà tất phải khách khí. Các con cứ gọi là Liễu đại ca là được rồi.

Tổ Tổ lại xen lời:

- Thế sư phụ chả gọi Liễu đại ca là đại hiệp là gì?

Mọi người nghe nói đều bật cười, Vô Trần liền nói:

- Được rồi, vì bản đạo là người già cả, từ nay xin gọi Liễu đại hiệp là Tồn Trung không biết có được không?

Tồn Trung hoan hỉ nói:

- Như vậy thật đúng với lòng mong muốn của văn bối. Chứ tiền bối cứ luôn luôn gọi Liễu đại hiệp như vậy khiến văn bối không an lòng chút nào.

Tổ Tổ lại tươi cười xen lời hỏi:

- Vị Trần cô nương mà Liễu đại ca vừa nói đó nhất định vừa trẻ tuổi lại vừa xinh đẹp nữa phải không?

Dương Cự Nguyên đứng cạnh vội đỡ lời:

- Sư muội lại hỏi thừa nữa rồi. Vị Trần cô nương đó dĩ nhiên phải là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần rồi. Bằng không tại sao Liễu đại ca lại quan tâm tới nàng ta như thế ? Ha ha, ha ha...

Chỉ thấy Tổ Tổ mặt bỗng lộ vẻ ghen tức nhưng chỉ trong thoáng

cái lại tiêu tan ngay. Tôn Trung nghe hai sư huynh muội nọ nói như vậy chỉ đứng ngẩn người ra tại đó, không sao trả lời được. Vô Trần lại nói:

- Nghe nói Viễn Dương phiêu cuộc Trần Sư Thần năm xưa có nhận một người nghĩa nữ, chắc có lẽ là vị Trần cô nương này? Vì trước khi người vợ Trần tổng tiêu đầu mất bà ta không sinh hạ được một người con nào cả. Tuy chỉ không biết cha mẹ của vị Trần cô nương này là ai?

Ông ta suy nghĩ giây lát rồi nói tiếp:

- Nay muốn thăm dò tung tích của Trần cô nương thì phải tới Đông Doanh thám thính một phen mới được!

Tôn Trung cúi đầu suy nghĩ không lên tiếng đáp lại. Vô Trần nói tiếp:

- Theo như bản đạo được biết thì Đông Doanh là một tổng doanh bí mật quân sự do triều đình phó Tổng chế Lưu Chính Ngạn điều khiển, là một nơi tàng long ngọa hổ kỳ năng dị sĩ đông như kiến cỏ, chỉ sơ sẩy đôi chút cũng đủ mang họa sát thân ngay. Thiếu hiệp phụng mệnh lệnh bang chủ để điều tra về một đại âm mưu của võ lâm đó có phải là ở Đông Doanh này, quý bang chủ có nói rõ cho thiếu hiệp biết không ?

Tôn Trung trịnh trọng đáp:

- Lệnh của bang chủ chỉ phái văn bối xuống miền Nam để thám thính động tĩnh khắp nơi, rồi thông báo về tổng đàn thôi. Nếu hữu sự tổng đàn sẽ phái người liên lạc với văn bối. Văn bối đã có muốn tới Đông Doanh một phen, tuy bang chủ vẫn lưu ý tới nhưng lại sợ văn bối tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm, lại thân đơn thế cô cho nên đã khuyên bảo văn bối chớ nên khinh suất dẫn mình vào nơi hang hùm ổ rắn đó.

Vô Trần gật đầu nói:

- Đúng lắm, quả thật quý bang chủ là một người kinh nghiệm già dặn đã tính toán rất kỹ lưỡng. Hơn nữa ông ta đã đặt tai mắt khắp nơi, hiển nhiên mọi động tĩnh cùng thực lực của Đông Doanh ông ta đều hay biết rất rõ. Vì vậy ông ta mới không để cho thiếu hiệp xông pha vào nơi nguy hiểm như vậy.

Dương Cự Nguyên xen lời vào nói:

- Nếu thế tại sao bang chủ còn phái Liễu đại ca xuống miền Nam để tra xét như vậy?

Tố Tố bỗng nói:

- Liễu đại ca, để tiểu muội cùng đi với đại ca tới Đông Doanh coi xem nơi ngọa hổ tàng long đó lợi hại như thế nào?

Vô Trần lại quát bảo:

- Tố Tố không được ăn nói bậy bạ ! Đến một tên Cố Đạt Lạt mà con còn chống đỡ không nổi còn nói gì đến Đông Doanh nữa.

Tố Tố chau đôi môi xinh xắn lên lộ vẻ không phục. Dương Cự Nguyên khẽ thở dài một tiếng cười nói:

- Sư muội có một thân võ học kinh người như thế mà không được dịp nào thi thố với đời thì thật là uổng quá!

Tố Tố giờ nắm tay xinh xắn như ngọc lên đấm. Cự Nguyên vội lách sang bên né tránh buông xuôi tay, cười nói:

- Sư muội làm gì mà dữ thế! Quân tử chỉ dùng lời lẽ chứ đâu có dùng võ lực như vậy.

Tố Tố đáp:

- Tiểu muội là nữ tử chứ đâu có phải là quân tử. Đánh này !

Chỉ nghe thấy bốp một tiếng nàng ta đã đấm luôn một quyền vào vai Cự Nguyên khiến y đau quá kêu la om sòm.